

DERFOR SKAL DANMARK GIVE TYSKERTØSERNE OG DERES BØRN EN UNDSKYLDNING

**Appendiks til Bogen ”Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed”,
skrevet af forfatteren til bogen Erik Oluf Otto Galvit.**

Forord.

Denne pamflet tager udgangspunkt i min bog ”Inger min mor tyskertøs eller forbudt kærlighed”, der udkom 9. april 2009. Bogen, er en dokumentarroman, og er resultatet af 25 års forskning efter min biologiske far, der ender, med at det er en tysk soldat. Bogen bygger på gennemgang af mere end 250 dokumenter og breve fundet i forskellige arkiver. Heraf er 155 fundet i Lands- og Rigsarkivet.

Ved afdækningen af fortiden får jeg mere forståelse for den og for hvad der er sket. Men upåagtet at jeg finder frem til min biologiske far, som desværre er død på det tidspunkt, så rejser bogen en række spørgsmål, man kan sige at bogen er en debatbog. Spørgsmålet er så blot hvem der har lyst til debattere, hvad der skete for 65 – 70 år siden. Men det er også en bog der rejser en masse aktuelle spørgsmål om statsmagts legitime ret til at tilsidesætte borgernes rettigheder, blot fordi de er i mindretal. Den er ikke mindre aktuel nu, hvor der er nedsat en kommission med det kommissorium at afdække grønlandske faderløse børns retsstilling.

Hvad med tyskerbørnenes retsstilling?

Et spørgsmål, der er rejst overfor vor statsminister, men som han svarer undvigende på og ikke tager stilling til. Hvorfor?

At der skete fejl og ulovligheder under og efter krigen, er ingen i tvivl om, og i min bog er det endda dokumenteret ved dom. At de fejl og ulovligheder førte til at min mor af staten blev udpeget til tyskertøs og levede et liv i hån, frygt og fornedrelse, det betyder åbenbart ingenting. At mange stadigvæk kun har hån og hævn til overs for tyskertøserne og deres børn, er dybt beklageligt.

Ved at statsministeren undlader at give tyskertøserne eller deres børn en undskyldning, eller undlader at svare på de henvendelser tyskerbørnene retter til ham, kan man let få den opfattelse, at hånen, hævnen og fornedrelsen stadig er det statsmagten har til overs for disse kvinder og deres børn. Man kan vel med rette sige at Statsministeren fører an? Hvordan skal man ellers udlægge den tavsheds tyranni Statsministeren praktiserer?

Det er jo ikke første gang tyskerbørn henvender sig til statsmagten, for at få en anerkendelse af at krigsbørnene er blevet diskrimineret i forhold til gældende dansk lovgivning. I årene 1999 – 2000 havde DKBF en dialog med Civilretsdirektoratet og Justitsministeriet ved daværende Justitsminister Frank Jensen. Hvad var resultatet – varm luft?

Siden min bog kom i handelen, har jeg kæmpet en kamp for at tyskertøserne og deres børn i almindelighed og min mor og jeg i særdeleshed, kunne få en undskyldning af statsmagten.

Mange pressefolk, TV som den trykte presse, har vist interesse for sagen, men de kompetente politikere der bramfrit udtrykker deres glæde, over vi lever i et demokratisk retssamfund, glemmer helt at det gør mindretallet også.

Toppolitikere viser også interesse for sagen, men udover et par sympati tilkendegivelser, viger de tilbage fra at svare på de kontroversielle spørgsmål som min bog rejser.

Er det virkeligt i gamle Danmark kommet dertil, at for at blive hørt, og for at fremme en sag, skal man bruge udenomsparlamentariske eller voldelige metoder? Tyskerbørnene, og den generation de tilhører, er ydmyge og tolerante borgere fra flinkeskolen, der livet igennem har været vant til at dukke nakken og finde sig i alt, og det ved magthaverne, derfor sker der ikke noget. Er det sådan det forholder sig?

Havde vi, tyskerbørn og mødre, boet i en ghetto, med en anden hudfarve og siddet skævt på potten som lille, kastet med sten og sat ild til biler, skure eller skoler, ja så havde vi fået psykologhjælp og positiv særbehandling, og der var bevilliget millioner af kroner for vi kunne få det bedre. Hvad gør man for at tyskerbørnene og deres mødre kan få det bedre? Intet, man vil ikke engang tage en dialog med dem, hvorfor?

Denne pamflet skal tjene til let at overskue de forhold der gør sig gældende, og på en let måde holde sammen på, hvad der er sket, både før og siden bogen udkom, og medtager derfor i en overskuelig orden nogle af de breve og artikler der er i sagen. Den kan selvfølgelig ikke være fyldestgørende, men den fastholder de spørgsmål der stadig står ubesvaret.

Og spørgsmålene er stadig lige aktuelle.

God fornøjelse med læsningen

Karrebæksminde den 1. marts 2011

Erik Oluf Otto Galvit

Indholdsfortegnelse

Side	1	Derfor bør Danmark
Side	2	Forord
Side	4	Indholdsfortegnelse
Side	5	Samarbejdspolitikken starter
Side	7	Resume af bogen
Side	8	Staten gjorde min mor til tyskertøs
Side	9	Nøgledokumenter
Side	11	Derfor skal tyskertøserne have en undskyldning
Side	21	Derfor skal tyskerbørnene have en undskyldning
Side	23	I dette øjeblik meddeles det
Side	24	Hævnen er sød
Side	26	Hr. Statsminister Lars Løkke Rasmussen
Side	30	Statsministerens svar
Side	33	Omtale af bogen i Berlingeren
Side	34	Brev til Statsministeren igen
Side	39	Rykker Statsministeren for svar
Side	40	Staten gjorde min mor til tyskertøs
Side	43	Såret står stadig åbent
Side	46	Hævnen er der stadig
Side	47	Læserbrev
Side	48	Åbent brev til Lars Løkke Rasmussen
Side	55	Ydmyget på åben gade
Side	59	DKBF henvender sig til Statsministeren
Side	61	Forskelsbehandling
Side	70	DKBF Danske Krigsbørns Forening
Side	74	Hvad gør vi?
Side	77	En af verdens mest restriktive arkivlove
Side	78	Statsministerens sidste svar

I Norge er man nået så vidt, at man har givet krigsbørnene en officiel undskyldning – fra både verdsligt og kirkeligt hold – for den behandling, de har været udsat for i det norske samfund i efterkrigstiden. Det burde man også gøre i Danmark!

Samarbejdspolitikken starter.

Kongens og regeringens proklamation af Danmarks besættelse 9. april 1940

Den 9. april 1940 proklamerede Christian 10 og regeringen den tyske besættelse af Danmark, efter at regeringen havde accepteret den opfordring til samarbejde og besindelse, den havde modtaget i et memorandum fra den tyske rigsregering samme morgen. I proklamationen opfordrer regeringen og kongen således også befolkningen til "rolig og behersket Holdning" over for de nye forhold.

Tyske Tropper har i Nat overskredet den danske Grænse og har gjort Landgang forskellige Steder. Den danske Regering har under Protest besluttet at ordne Landets Forhold under Hensyn til den Besættelse, som har fundet Sted, og i Henhold hertil kundgøres følgende:

De tyske Tropper, der nu befinder sig her i Landet, træder i Forbindelse med den danske Værnemagt, og det er Befolkningens Pligt at afholde sig fra enhver Modstand overfor disse Tropper. Den danske Regering vil forsøge at sikre det danske Folk og vort Land imod de af Krigsforhold følgende Ulykker og opfordrer derfor Befolkningen til rolig og behersket Holdning overfor disse Forhold, som nu er opstaaet.

Ro og Orden maa præge Landet, og loyal Optræden maa udvises overfor alle, som har en Myndighed at udøve.

København, den 9. April 1940.

Chr. R./Th. Stauning.

Denne proklamation var indledningen til samarbejdspolitikken, og bragte befolkningen i tvivl om hvorvidt Tyskland var fjende eller samarbejdspartner.

I andre europæiske lande havde Tyskland jo med bomber næsten udslettet hele byer, og befolkningen her var jo ikke et sekund i tvivl om, hvem der var fjenden. Havde Tyskland bombet Danmark sønder og sammen den 9. april 1940, havde ingen være i tvivl om at de var fjender.

Samarbejdspolitikken skabte grobund for fraternisering med de Tyske soldater, der var venlige, havde en høflig optræden og kunne give cigaretter og ellers betale for restaurationsbesøg og havde stor købekraft. Der var mig bekendt ikke mange der nægtede at handle med tyskerne, eller var direkte fjendske imod dem, samarbejdspolitikken havde alle danskere taget til sig, og godt for det, men det betød at mange tusinde danske kvinder senere kom i klemme mellem Statsmagten og "gadens parlament".

Samtidig lød det også at tyskerne var kommet for at beskytte danskerne mod britisk invasion, og briterne havde da også om natten den 19.-20. marts 1940 med 50 bombefly bombet Esbjerg.

Der var heller ingen frihedskæmpere på gaderne den 9. april, der advarede mod tyskerne, som vi så det da frihedsbudskabet lød, her stod frihedskæmperne i kø for at få udleveret armbind. Nu skulle de på en legitim måde være politi og få indfanget nazister, sortbørshandlere, stikkere, kollaboratører, værnemagere og landsforrædere, og så måtte de jo endelig ikke glemme tyskertøserne.

Hvis der blandt tyskertøserne var stikkere, kom de vel ind under begrebet stikkere, og var blandt de 546 tyskertøser, der gennemgik tvivlsomme retssager efter krigen. Men resten, de 100.000 kvinder der havde fraterniseret med tyskerne, mange som ungdommelig tant og fjas, havde fået børn med tyskerne, havde udviklet ærlige kærlighedsforhold, hvad med dem? Dem brændemærkede man for resten af livet. Deres sjæl led, de led selv i det stille, de levede en stille tilbagetrukket tilværelse, de opdrog deres børn i flinkeskolen og til at være ydmyge, og sådan er det stadig væk.

Samfundet og statsmagten med statsministeren i spidsen overhører os og håner os, retssamfundet gælder ikke os. Og hvad gør vi? Er bare mere ydmyge, tier og lider i tavshed og finder os i vor skæbne. Men hvad med næste generation, skal de også undgælde? Eller skal den have psykologhjælp?

Hvorfor tør ingen tage et opgør omkring tyskertøserne og deres børn? Hvorfor har alle berøringsangst med emnet. Så snart man siger ”min mor var tyskertøs”, vender alle sig bort, men de hører ikke næste sætning ”Justitsministeriet gjorde hende til det!” Hvorfor vil selvsamme myndigheder ikke vedkende deres ulovligheder, hvorfor dækker Statsministeren over dem?

Statsministeren, der ikke forsømmer nogen lejlighed til at prise, at han lever i et demokratisk retssamfund, men det udstrækker sig bare ikke til tyskertøserne og deres børn. De ligger som de selv har rett, og der kan de altså for Statsministerens skyld, få lov til at ligge til de rådner op – uden psykologhjælp. Er det sådan man skal forstå Statsministerens svar, eller mangel på samme?

Vi spørger ham flere gange. Men svaret er varm luft og blæser i vinden. Hvorfor vil Statsministeren ikke svare, hvad dækker hans tavshed over?

Hvorfor vil Statsministeren ikke svare?’

Hvad dækker tavsheden over?’

Resume af Bogen ”Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed”.

For at kunne danne sig et indtryk af indholdet af denne pamflet, er det nødvendigt at gengive et kort resume af bogen og specielt de afsnit der omhandler dokumenter fundet i Lands- og Rigsarkivet, samt efterfølgende henvendelser til Statsmagten og efterfølgende retssager. Retssager i dels Korsør Byret og Østre Landsret.

Bogen, der er en dokumentarroman, bygger på mere end 250 dokumenter, der er samlet over en periode mere end 25 år. Da min mor døde i oktober 1982 fik jeg lidt at vide, om at min far var tysk soldat. Jeg havde nogle år forinden anet uråd og skrevet til Statsamt, Lands- og Rigsarkiv, men var blevet afvist. Arkiverne var lukket til år 2025 var svaret.

I år 2000 hører jeg at enkelte krigsbørn havde fået aktindsigt i deres faderskabs-sager og jeg søgte nok engang og fik i 2001 og 2006 adgang til min faderskabs-sag. Selv om Statens Arkiver vidste at jeg tidligere havde søgt adgang til arkiverne, kontaktede de mig ikke, da de lempede reglerne. Hvorfor?

Ved nærmere gennemgang af mappen med min mors og mine papirer, viste det sig at et dokument, med blodtypebestemmelser på min mor, min biologiske far og mig var gemt væk i arkivet. Dokumentet var afsendt fra Berlin den 29. dec. 1944. Da krigen sluttede den 4. maj 1945 var dokumentet ikke fremsendt til Byretten i Korsør, der havde bestilt blodprøvernes resultat. Det dokument havde Justitsministeriet ved kontorchef O. Bilfeldt og sekretær Hans Topsøe-Jensen gemt væk i arkiv til år 2025. Havde dokumentet været fremlagt i retten da min faderskabs-sag blev behandlet endeligt den 16. juli 1946, havde udfaldet været anderledes. Nu blev den tyske soldat frifundet for faderskabet og min mor mistede sit normalbidrag. Hun blev udsat for omvendt justitsmord.

Hvem gav ordre til at embedsmændene kunne pakke alle faderskabs-sager i arkivkasser og gemme dem bort for offentligheden i 80 år?

*Hvem gav ordre til tilsidesættelse af Børnelovene fra 1937?
Hvem gav ordre til at tilsidesætte Retsplejeloven?*

Var det politikerne eller gjorde embedsmændene det af sig selv?

Statsmagten gjorde min mor til tyskertøs.

Samtidig den 4. og 6. juni 1946 bliver den tyske soldat indkaldt i Statstidende med nævnelse af min mors navn og adresse samt mine data. Min mor havde, for at skjule at det var en tysk mariner, der var min biologiske far, giftet sig med en dansk sømand den 7. april 1943. Jeg er født den 3. september 1942.

Trods det, blev min mor udstillet i Statstidende som tyskertøs. Da den tyske mariner blev frikendt, var det jo ikke ham, der var min far, men en anden eller tredje eller hvem? Statsmagten gjorde min mor til tyskertøs.

Det mener jeg Danmark bør undskylde for, også selv om det er i posthum.

Som følge krigens hændelser og efterfølgende retssager, levede min mor et ulykkeligt liv i frygt og fornedrelse og døde alt for tidligt, kun 68 år gammel. Bogens som helhed rummer selvfølgelig meget mere og flere retsmøder og en bred orientering om livet under krigen og for den sags skyld også efter krigen.

Dokumenterne med resultatet af blodprøverne blev gemt væk og kom ikke til retsmødet derved blev min biologiske far frikendt og min mor blev gjort til tyskertøs.

Hun blev offer for omvendt justitsmord.

At undlade at give bevismateriale til retten er ulovligt!

Statsmagten gemte dokumenterne, derfor skal de give en undskyldning!

Bogen fortæller også om hvorfor jeg skal have 8 dåbsattester, om diskrimination ved indskrivning i skolen, om hvorfor man ikke kan få en stedfadererklæring, om en barndom uden fader i huset, om fattigdom, om kampen med myndighederne for at få frigivet materiale fra Statens Arkiver, om kampen med kirkekontoret, om at finde tre brødre i Tyskland, om Mødrehjælpens sendrægtighed, om forskel mellem tysk og dansk avlingstid, om Børnelovene af 1937, om ægte og uægte børn, kort sagt en bog med alle besættelsens facetter og sidst men ikke mindst et spørgsmål, jeg aldrig kunne svare på:

**Har du arvelige sygdomme?
Og hvorfra skulle jeg så vide det?**

Nøgledokumenter.

Dokumenterne her er det dokument (for og bagside) der er afsendt fra Berlin den 29. december 1944 og som blev gemt væk af Justitsministeriet. Da dokumentet blev forelagt Østre Landsret, gav dette anledning til at faderskabssagen blev optaget ved Korsør Byret og den afsagte dom blev omstødt.

<p>Gericht der Feldpostnummer 30 253 U 759 An das Kommando der Feldpostnummer M 44 829 S</p> <p>O.U., den 29. Dezember 1944</p> <p>mit der Bitte um Weiterleitung an das zuständige Wehrmachtgericht.</p> <p>Betr.: Unterhaltsanspruch der Dänin Inger Elisabeth Bertha Hansen gegen den Strm. Maat Friedrich O t t o .</p> <p>Besug: Vernehmung vom 23.9.43 vor dem Gericht Adm.d.franz.Südküste. Die o.a.dänische Staatsangehörige hat als Erzeuger ihres am 3.9.1942 ausserhehlich geborenen Kindes den Strm. Maat Friedrich O t t o vom dortigen Kommando in Anspruch genommen. Otto gibt in seiner Vernehmung vom 23.9.43 (s.anliegende Durchschrift) zu, mit der Kindesmutter geschlechtlich verkehrt zu haben und zwar das letzte Mal Anfang November 1941. Vom 10.11.41 bis zum 18.11.41 sei er auf See und vom 19.11.41 bis 4.12.41 auf Urlaub gewesen. Eine Nachfrage auf dem Marinefahrzeug Nr. 8, Korv.Kpt. Remmers, auf dem Otto seinerzeit kommandiert war, hat ergeben, dass das betreffende Fahrzeug im November 1941 vom 17. 14.-Uhr bis 19. 21¹⁰Uhr in Korsør gelegen hat. Ich bitte, Otto auf den Widerspruch hinzu- weisen, da er behauptet, Anfang November 1941 mit der Kindesmutter das letzte Mal geschlechtlich verkehrt zu haben.</p> <p>Die gesetzliche Empfängniszeit läuft vom 5.11.41 bis 6.3.1942 und lt. ärztlichem Gutachten von kurz vor Mitte November bis kurz vor Mitte Januar 1942.</p> <p>Die Kindesmutter ist zu den Aussagen Ottos gehört worden und macht die aus der anliegenden Übersetzung ersichtlichen Angaben.</p> <p>Durch das Institut für gerichtliche Medizin und Krimina- listik der Universität Berlin und durch das gerichtsmmedizinische Institut der Universität Kopenhagen ist die vergleichende Blut- gruppenbestimmung vorgenommen worden; das Ergebnis lautet: Kindesmutter O H Kind O MN Kind Otto A MN, was beweist, dass Die Vaterschaft ist möglich.</p> <p>Ich bitte, Otto abschliessend zu den Aussagen und dem Blutgruppenresultat zu hören und ihn darauf hinzuweisen, dass bei weiterem Bestreiten über den Anspruch vom Wehrmachtstrichter zur Feststellung von Unterhaltsansprüchen in Dänemark in aus- schliesslicher Zuständigkeit entschieden wird.</p> <p>frist: 2 Mo 1 Durchschrift, C nebst Anlagen. Stabsrichter, A. P. W. W.</p>	<p>Postanschrift: Dienststelle der Feldpostnummer 17 632 V</p> <p>Merkblatt</p> <p>I. Die »Deutschdänische Vergleichskommission zur Bearbeitung von Unterhaltsansprüchen ist auf Grund einer deutsch-dänischen Vereinbarung vom 1. Mai 1941 zusammengetreten. Ihre Aufgabe besteht darin, die von dänischen Frauen und Mädchen gegen Angehörige der deutschen Wehrmacht und ihres Gefolges aus ausserhehlicher Beiwohnung geltend gemachten Ansprüche zu bearbeiten. Die Kommission kann die erforderlichen Ermittlungen selbst oder durch Inanspruchnahme der zuständigen deutschen oder dänischen Behörden anstellen.</p> <p>II. Gesetzliche Grundlage der geltend gemachten Unterhaltsansprüche ist das dänische Recht, jedoch mit der aus Artikel 21 des Einführungsgesetzes zum BGB sich ergebenden Begrenzung, dass die dänischen Bestimmungen den Kindesvater nicht ungünstiger stellen dürfen, als es nach deutschem Recht der Fall sein würde.</p> <p>III. Nach dänischem Recht hat ein ausserhehlich erzeugtes Kind Unterhaltsansprüche sowohl gegen den Vater wie auch gegen die Mutter. Deren Höhe wird durch dänisches Gesetz jeweils für 2 Jahre im voraus als sogenannter Normalbeitrag festgesetzt und richtet sich nach dem Aufenthaltsort des Kindes. Der Normalbeitrag des Kindesvaters beträgt für die Zeit:</p> <table border="1"> <tr> <td>von 1.1.1940 bis 31.3.1942</td> <td>jährlich 318.— Kronen</td> </tr> <tr> <td>von 1.4.1942 bis 31.3.1944</td> <td>354.— Kronen</td> </tr> <tr> <td>a) für Kopenhagen</td> <td>272.— Kronen</td> </tr> <tr> <td>b) » die Provinz</td> <td>302.— Kronen</td> </tr> <tr> <td>c) » das Land</td> <td>228.— Kronen</td> </tr> </table> <p>Diese Beiträge erhöhen sich für die ersten beiden Lebensjahre des Kindes um ein Viertel. Der Kindesmutter steht als Ersatz für die Entbindungskosten gleichmässig für das ganze Land der Betrag von 34 Kronen zu, ferner an Unterhaltskosten zwei Monate vor und einen Monat nach der Entbindung je nach ihrem Aufenthaltsort monatlich</p> <table border="1"> <tr> <td>45.— bzw. 39.— bzw. 32.— Kronen ab 1. April 1942.</td> </tr> <tr> <td>(vorher 40.—, 35.—, 29.— Kr.).</td> </tr> </table> <p>die aber gemäss Artikel 21 a.a.O. nur auf die Dauer von 6 Wochen (§ 1715 BGB) zuerstreckt werden kann.</p> <p>IV. Die zur Erfüllung der Unterhaltsverpflichtungen von Wehrmachtangehörigen gegenüber dänischen Staatsangehörigen erforderlichen Beträge werden einstweilen vorschussweise aus dem Besatzungskonto zur Verfügung gestellt. Es bleibt vorbehalten, diese Vorschüsse später von den einzelnen unterhaltspflichtigen Wehrmachtangehörigen wieder zurückzufordern. Unmittelbare Zahlungen von diesen sollen bis auf besondere Aufforderung unterbleiben.</p>	von 1.1.1940 bis 31.3.1942	jährlich 318.— Kronen	von 1.4.1942 bis 31.3.1944	354.— Kronen	a) für Kopenhagen	272.— Kronen	b) » die Provinz	302.— Kronen	c) » das Land	228.— Kronen	45.— bzw. 39.— bzw. 32.— Kronen ab 1. April 1942.	(vorher 40.—, 35.—, 29.— Kr.).
von 1.1.1940 bis 31.3.1942	jährlich 318.— Kronen												
von 1.4.1942 bis 31.3.1944	354.— Kronen												
a) für Kopenhagen	272.— Kronen												
b) » die Provinz	302.— Kronen												
c) » das Land	228.— Kronen												
45.— bzw. 39.— bzw. 32.— Kronen ab 1. April 1942.													
(vorher 40.—, 35.—, 29.— Kr.).													

Hvorfor kom dette dokument ikke til min mors afsluttende retsmøde i Korsør Byret? Hvem havde gemt det?

Hvorfor skulle dette dokument gemmes for mig til år 2025?

Hvorfor blev der i strid med Retsplejeloven nægtet mig indsigt i min sag?

Hvorfor blev dokumentet frigivet 25 år før planlagt tid?

Har alle danske militære faderskabssager været arkiveret ulovligt? De civile faderskabssager blev gennemført.

Hvorfor sørgede Justitsministeriet ikke for at dette dokument blev videresendt til Byretten i Korsør? Byretten havde rekvireret dokumentet, der indeholder oplysninger og min mors, min biologiske fars og min blodtype og konkluderer at Fritz Otto er min biologiske far og hvis han ikke påtager sig faderskabet, vil han blive pådømt det, med det til følge at min mor ville få udbetalt normalbidrag. Min sag er ikke enestående, men den eneste der mig bekendt, er ført bevis for. Hvorfor svarer Statsministeren ikke på de stillede spørgsmål? Lever vi ikke i en retsstat?

”Tusinder af ”tyskerbørn” har altså ingen fædre - ikke fordi kvinderne ikke fulgte loven, men fordi staten ikke gjorde”.

Citat fra Arne Ølands bog.

”Man kan ikke klandre krigsbørnene for deres mangelfulde viden om deres virkelige fædre, men udelukkende staten, der ved ulovlig umyndighedgørelse hindrede krigsbørnene adgang til den viden, de havde en lovfæstet ret til”.

Citat fra Arne Ølands bog:

”Horeunger og helligdage – tyskerbørns beretninger”

Derfor skal tyskertøserne have en undskyldning.

Efter krigsafslutningen var tyskertøsernes retssikkerhed sat ud af kraft. Frihedskæmperne og politiet, der skulle holde ro og orden, havde travlt med at internere tyskertøserne på lige fod med stikkere, nazister og værnemagere. Hvad havde disse uskyldige piger gjort af landsskadelig virksomhed? Man kan måske sige at de beskyttede dem mod befolkningens vrede, men ingen i befolkningen blev retsforfulgt for de mange overgreb mod tyskertøserne.

I retsopgøret efter krigen blev to kvinder, Anna Lund Lorenzen og Grethe Bartram dødsdømt fordi de havde været stikkere for gestapo. Der er intet det tyder på disse kvinder var tyskertøser. Derimod blev der rejst tiltale mod 546 kvinder, der i efterkrigsdagene var blevet interneret. Af disse blev 300 dømt, ikke for at have fraterniseret med fjenden, men for angiveri. Det var jo ikke ulovligt at fraternisere og noget skulle man jo dømme dem for. Dette på trods af at mange af disse kvinder slet ikke var i en retssal eller for en dommer eller havde en forsvarer.

Disse kvinder var uden retssikkerhed.

I en kronik, ”Myter og fortrængninger”, i Jyllandsposten den 05.06.10 skriver rektor ved Folkeuniversitetet i Århus, Sten Tiedemann, således:

Efter krigen blev der opbygget en stærk fortælling om danskerne og besættelsestiden, der trods varierende udtryk har holdt sig helt til i dag. Grundfortællingen handler om den lille danske nation, der blev overfaldet af den store tyske, men som trods forfejlet og misforstået samarbejdspolitik alligevel formåede at skabe en modstandsbevægelse, der repræsenterede det egentlige Danmark, og som gjorde Danmark til en allieret nation. Men fortællingen skjuler den ubehagelige kendsgerning, at samarbejdspolitikere energisk bekæmpede den svage, spirende modstandsbevægelse før august 1943, at bruddet med besættelsesmagten i realiteten blev påtvunget politikere, og at danskerne derfor ikke i samlet flok var antinazister fra april 1940.

I 1945 var alle danskere antinazister og flere og flere havde været frihedskæmpere, når de tænkte nærmere over det. I 1947 var der ifølge en undersøgelse 200.000 danskere, som opfattede sig selv som frihedskæmpere. Men det rigtige tal var kun en brøkdel. Antallet af sabotører var under 1.000. Derimod meldte 12.000 danskere sig til tysk krigstjeneste. Det var den største militære indsats, vi ydede under krigen. Efter Besættelsen havde såvel politikere som befolkning brug for et glansbillede til at dække over den pinlige tid. Mange hævdede nu pludselig at have uddelt illegale blade og skjult sabotører. Men hele besættelsen var en grumset historie. Masser af mennesker havde ikke den fjerneste lyst til at få sandheden frem. I Danmark har vi i stedet dyrket myterne om det store nationale sammenhold. Vi var alle i samme båd. Politikere, modstandsbevægelse og folket med nogle få undtagelser som nazister, tyskerpiger og stikkere.

Politikere og store dele af dansk erhvervsliv indgik samarbejde med Hitler-tyskland. Regeringen bekæmpede den spirende modstandsbevægelse og opfordrede folk til at stikke sabotører. Modstandsfolkene blev under besættelsen beskyldt af politikere for at være dybt uansvarlige ungdomskriminelle. Den danske regering samarbejdede aktivt med besættelsesmagten, og udenrigsminister Scavenius talte beundrende om de store tyske sejre og om

Kronikken giver et udmærket billede af datidens forhold, blot er der en sætning jeg vil anholde: ”Vi er alle i samme båd. Politikere, modstandsbevægelsen og folket med nogle få undtagelser som nazister, tyskerpiger og stikkere.” At sammenligne tyskerpiger med nazister og stikkere, er helt uden proportioner. Hvad havde disse uskyldige piger gjort af landsskadelig virksomhed? De tyskerpiger var i samme båd som folket. Folket der til daglig betjente tyskerne i forretningerne, på restorationerne, arbejdede for dem og politikere der samarbejdede med dem og opfordrede andre til samarbejde og stikkeri. Af den samlede befolkning anslår man at omkring 100.000 kvinder havde samkvem

med tyske soldater, de af befolkningen, der ikke direkte havde samkvem med soldaterne holdt sig således ikke tilbage fra at prostituere sig. Politikerne havde jo med deres samarbejdspolitik signaleret til befolkningen at tyskerne ikke var fjender. Først den 29. august 1943, da regeringen gik af, stoppede samarbejdspolitikken brat, og nu var tyskerne fjender, og det var tyskertøserne også, men regering og resten af befolkningen vaskede hænder.

Alle var tyskertøser, og de af befolkningen, der ikke var det prostituerede sig. Man skulle jo samarbejde og overleve.

Anette Warrings bog fra 1994: "Tyskerpiger – under besættelsen og retsopgør", beskriver på udmærket vis hvorledes tyskerpigerne blev behandlet. Således skriver Henrik Dethlefsen i sin anmeldelse af bogen

"Blandt de besættelsestidserfaringer, der hurtigt forvistes til glemsel -og som derfor aldrig fandt vej til den nationale, konsensusbårne historieskrivning om de fem år - er den ganske udbredte fraternisering mellem tyske værnemagtssoldater og danske kvinder en af de mere ubehagelige. Tyskertøser, feltmadrasser, ludere var blandt de udtryk, tiden tog i anvendelse. Og straffen, som den eksekveredes i gaderne både under og efter besættelsen, var afklædning og befamling, bemaling og klipning."

Og videre skriver Henrik Dethlefsen:

"Tyskerpigernes skæbne under retsopgøret er genstand for undersøgelsens sidste afsnit, der dokumenterer den betydelige vilkårlighed og brutalitet, som blev lagt for dagen. Skønt landsforræderilovene ikke kriminaliserede fraterniseringen og interneringen af tyskerpigerne derfor havde karakter af beskyttelsesarrest, forekommer det velunderbygget, når forfatteren bringer terrorbegrebet ind i sammenhængen. Et nærstudie af en klippeaktion på Bornholm giver et forstemmende indblik i, hvorledes den lokale modstandsbevægelse både søgte at holde folkestemningen i ave og samtidig var aktiv i stemningsopbygningen. Her som andre steder blev de tyskerpiger, der havde eksponeret sig for kraftigt, lette ofre i den tumultuariske overgang fra krig til fred."

Udstilling af tyskertøserne i Statstidende.

31. Maj 1946.	191
Schouenborg.	194
F.	198
Herved indstævnes tysk Marinesoldat	202
Fritz Otto, sidst boende Korsør, hvis	211
nuværende Opholdsted ikke kendes, til	216
som søgsgt at møde i Skelskør Købstad	224
m. v.s. Ret paa Tinghuset i Korsør Tirsdag	230
den 16. Juli 1946 Kl. 14,15.	235
Søgte paastaa principalt anset som	240
Fader til det af Husassistent Inger Elisa-	244
beth Bertha Hansen, Slottegade 3,	247
Korsør, den 3. September 1942 fødte Barn,	250
subsidiært kendt bidragspligtig til Mode-	255
ren og Barnet efter Lov Nr. 131 af 7. Maj	257
1937.	262
Paastanden støttes paa, at Søgte i	266
Avlingstiden har haft Samleje med Mode-	270
ren, og der paaberaabes Barnemoderens	273
Forklaring m. v.	276
Stævnearbejdet er 4 Uger.	279
Donneren i Korsør, den 29. Maj 1946.	282
S. Larsen.	288
Herved indstævnes Feldwebel Rudi	294
Weidner fra Rhinlandet, sidst boende	299
Slagelse, hvis nuværende Opholdsted ikke	304
kendes, til som søgsgt at møde i Skelskør	310
Købstad m. v.s. Ret paa Tinghuset i Korsør	313
Tirsdag den 16. Juli 1946 Kl. 14.	318
Søgte paastaa principalt anset som	324
Fader til det af Husassistent Inger Marie	330
Jensen, Mollevangen 1, Korsør, den 1. No-	333
vember 1944 fødte Barn, subsidiært kendt	340
udenl. Statslaan af	347

Her ses indkaldelsen af min far i Statstidende fra juni 1946. Hvor mange hjemvendte tyske soldater mon læste Statstidende i Danmark? Myndighederne kendte til min biologiske fars adresse, hvorfor skrev de ikke til ham på denne, som loven foreskrev, når de absolut skulle indkalde ham? Adressen lå i Lands og Rigsarkivet. Hvorfor skulle min mor og flere tusinde andre kvinder indkaldes, og når myndighederne så oven i købet havde lagt deres papirer i arkiver, så var sagerne jo tabt på forhånd. Hævn var nøgleordet, og er det stadigvæk.

Retsopgøret med tilbagevirkende lovgivning.

Hvorfor blev de der gjorde overgreb mod tyskertøserne ikke pågrebet og retsforfulgt? Statsmagten svigtede og gjorde det legitimt at udøve selvtægt. I dag dækker statsmagten over egne ugerninger.

Jeg skal også erindre om at to af datidens store humanister Hal Koch og Poul Henningsen begge udtrykte stor massiv kritik af overgrebene mod tyskertøserne, men deres tænksomme udtalelser blev overdøvet af had og hævnlyst.

Retsopgøret

Under retsopgøret umiddelbart efter krigens afslutning, fik frihedskæmpernes organisationer megen indflydelse på de følgelove der kom, mere end politikerne

brød sig om. Man delte alle de personer og virksomheder der på den ene eller anden måde havde haft berøring med fjenden, dem delte man op i grupper. I denne opdeling er tyskertøserne ikke nævnt. Personer der i egenskab af at være tyskertøs og som havde stukket eller angivet nogen blev behandlet under den første gruppe. Og der er ingen tvivl, om at det er den gruppe, der omhandlede de 546 tyskertøser hvoraf ca. 300 blev dømt for angiveri er. Og jeg tror at der i hævnrusen er kommet flere til end tilfældet var. Men når man nu skønner at ca. 100.000 kvinder havde samkvem, fraternisering og tant og fjas med fjenden og denne gruppe ikke er nævnt eller omhandlet af de forskellige følgelove, så er denne gruppe kvinder ikke skyldige i noget, og det er disse kvinder Danmark skylder en undskyldning. En undskyldning fordi de ikke begik nogen kriminelle eller landsskadelige handlinger. De der havde begået kriminelle handlinger, blev jo straffet. Til gengæld er det nok den gruppe, der tog det meste af skraldet for besættelsen. Alle de borgere der begik overgreb mod pigerne og dermed kriminelle handlinger, blev ikke straffet, og det bør Danmark give en undskyldning for. Hævntørsten sidder stadigvæk i blodet på mange mennesker. Se blot redaktør Poul-Erik Thomsens leder i Jydske Vestkysten og Else Johannessens indlæg i Berlingske Tidende.

Hvad er det dog for en menneskesyn disse mennesker besidder?

De forskellige grupper.

Straffelovstillægget og andre udrensningslove tog sigte på forskellige grupper:

- De, der havde begået vold, tortur og drab, angiveri (**stikkeri**) og alvorlige politiske forbrydelser
- Deltagelse i tysk politi- eller krigstjeneste
- Groft **værnemageri** ("utilbørligt" økonomisk samarbejde med tyskerne)
- Tjenestemandsforbrydelser (tjenestemænd, som var gået ud over, hvad man kunne forvente hørte til deres forpligtelser som tjenestemænd. Medlemskab af DNSAP blev straffet for denne gruppe

Politikerne blev ikke omfattet af Straffelovstillægget. Der blev nedsat en særlig **Parlamentarisk Kommission**, udpeget af Rigsdagen og bestående af politikere, som afsluttede sit arbejde i 1953, altså lang tid efter besættelsens ophør. Konklusionen blev, at der ikke blev fundet grundlag for at rejse **rigsretssag** mod nogen politiker.

I alt blev ca. 13.500 dømt.

Personer, der hørte til den første gruppe (vold, drab og stikkeri) gav ikke anledning til stor diskussion. Grove forbrydelser måtte straffes hårdt.

Mere problematisk var det med den anden gruppe. For den danske regering havde jo accepteret deltagelse i **Frikorps Danmark** og anden tysk krigstjeneste. Ca. 7.000 havde deltaget i krigen på tysk side, og de blev dømt. Man argumenterede med, at de folk, der havde meldt sig, måtte vide, at deres handlinger gik imod befolkningens retsopfattelse, og at de burde have kunnet indse, at regeringens accept af deltagelse i krigen på tysk side var givet

under pres. Højesteret fastsatte en straf på to års fængsel for folk, der blot havde meldt sig til tysk krigstjeneste og ikke havde begået forbrydelser efter hjemkomsten. En del af de krigsfrivillige fortsatte samarbejdet med tyskerne i Danmark og begik forbrydelser, som medførte, at de fik en strengere straf.

Også retssagerne mod værnemagere var præget af det problem, at regeringen i mange tilfælde direkte havde opfordret virksomheder til at påtage sig arbejde for tyskerne. Det gjaldt især en række store entreprenørvirksomheder, som henholdt sig til, at de i virkeligheden havde udført et arbejde til gavn for landet. Det havde jo givet beskæftigelse til mange danske arbejdere, og man havde undgået tvangsudskrivning af arbejdskraft. Det var også ret kompliceret for anklagemyndigheden at overse de økonomiske forhold. Derfor blev opmærksomheden rettet mod en række små virksomheder, hvis forhold var lettere at overse, og en del sådanne virksomheder blev dømt efter straffeloven.

En del tjenestemænd blev dømt af en til lejligheden nedsat tjenestemandsdømstol. Deres lovovertrædelse bestod i, at de havde udvist "utilbørlig omgang" med besættelsesmagten eller havde været medlem af DNSAP.

Justitsministeriet ofrede tyskertøserne for at hvidvaske sig selv og politikerne.

Arne Øland, der selv er tyskerbarn, er forsker i netop 2. verdenskrig og specielt tyskertøsernes behandling under og efter krigen. Arne Øland udgav i 2001 en bog "Horeunger og helligdage", der netop handler om en række tyskerbørns skæbner. I bogen kommer forfatteren også ind på den "Den dansk-tyske forligskommissions" opgaver og på K.K. Steinckes børnelove af 1937, også kaldet "Børnelovene". I bogen skriver Arne Øland bl.a.:

"Allerede før kapitulationen den 3. maj 1945 skrev Topsøe-Jensen* en lang redegørelse "*Vedrørende Behandling af de tyske Faderskabssager efter*

Besættelsens Ophør”. Formålet var at forklare politikerne, hvorfor tusindvis af danske faderskabssager *ikke* var blevet behandlet som *Børnelovene fra 1937* foreskrev, samt at udstikke retningslinjer for, hvad man hellere måtte gøre. Måske var hensigten også at hvidvaske Justitsministeriet, så der ikke kunne sættes spørgsmål ved dets patriotiske rolle under besættelsen – og slet ikke efter.”

(*Topsøe - Jensen var kontorchef i Justitsministeriets 1. ekspeditionskontor under og efter krigen.)

Selv om *Børnelovene fra 1937* klart udtrykte at der skulle gennemføres en faderskabssag, blev alle dokumenter gemt i arkiver. Embedsmænd og politikere havde travlt med i fællesskab at vaske hænder. Og ikke uden grund. Under krigen havde embedsmænd fra justitsministeriet udtalt:

”ved de store tyske sejre, der havde slået verden med forbavselse og beundring, så en ny tid oprinde i Europa, der ville medføre en nyordning i politisk og økonomisk henseende under Tysklands førerskab.”

På baggrund af sådanne udtalelser, er det klart at der blev kø ved håndvasken. Danmark ville jo gerne efter krigen betragtes som allieret med befrielsesmagterne og ikke allieret med Tyskland. Prisen var at tyskertøserne blev ofret ligesom deres børn. Embedsmændene gav politikerne en grund til de blev opportuniste og politikerne beskyttede embedsmændene. Sådan er det stadig den dag i dag.

Ingen i den offentlige forvaltning eller politikere kan sige sag fri for ikke at kende tyskertøserne og deres børns problemer. Alt fra kirkekontorer, politi, sygehusadministrationer, Statsamter, Civilretsdirektorat, Justitsministeriet, Rigsarkiv, Landsarkiver, Mødrehjælpen, Statsministeriet og adskillige politikere, alle har de uden undtagelse været udsat for et sandt bombardement af henvendelser fra tyskertøser, der søgte bidrag og børn der søgte deres fædre.

Fælles for dem alle, kontorer som politikere har været, at de vendte det døve øre til og i stedet for at svare, kriminaliserede de de børn der søgte deres fædre, og mødrene der søgte bidrag.

Således har børn, der har søgt i Lands- og Rigsarkiv måtte underskrive en Tavshedserklæring/Fortrolighedserklæring. Dette gør det strafbart at tage kontakt med mødre eller fædre. De fleste ser stort på

Embedsmændene gav politikerne en grund til de blev opportuniste og politikerne beskyttede embedsmændene. Sådan er det stadig den dag i dag.

dette, og kontakter alligevel deres familie, hvis de finder dem. Selv om de overtræder Arkivloven og egentlig kan få fra bødestraf og til fængselsstraf, sker der dem ikke noget. Jeg har endda selv gjort vor Statsminister Lars Løkke Rasmussen opmærksom på min kriminelle handling, uden denne har reageret på det. Man har ligesom accepteret at tyskerbørn er civil ulydige. Alle der rettes henvendelse til gør sig skyldige i en af de mest udbredte psykologiske forsvarsreaktioner: fortielse, løgn og fortrængning.

Så vidt jeg er orienteret er ingen tyskerbørn endnu anmeldt for deres kriminelle handlinger – men er dette i sig selv ikke også en ulovlighed?

Er det for stor en mundfuld at give tyskertøserne og deres børn en undskyldning?

I Norge har man gjort det, hvorfor kan man ikke i Danmark?

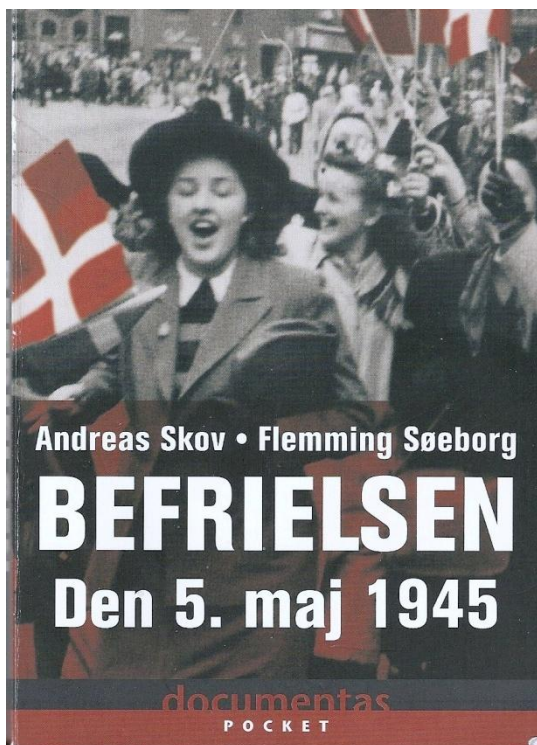
Er Statsministeren og embedsmændene sammenspiste i denne sag?

Ingen politikere tør tage del i debatten, hvorfor?

Det er jo ikke første gang at tyskerbørn tager bladet fra munden, men det er første gang en retssag har bevist at der blev begået fejl, endda bevidste fejl, at man gemte bevismateriale for Retten, at Børnelovene blev overtrådt, at Retsplejeloven blev overtrådt, at internationale konventioner blev overtrådt, og trods disse beviser er politikerne stadig tavse.

Alle politikere udtrykker ved enhver lejlighed stolthed over vi lever i en retsstat. Hvorfor vil de samme politikere ikke drage omsorg for, at det gør tyskerbørnene også?

Citater fra ”Befrielsen Den 5. maj 1945.”

”Stemningen i samfundet var skinger – så skinger, at forfatteren og kritikeren Poul Henningsen (PH) ligefrem talte om den lille lysegrønne nazisme som havde bemægtiget sig det selvretfærdige folk. Det blev han ikke populær på – sandheden er altid ilde hørt.”

*”Befrielsen Den 5. maj 1945” er en bog med øjenvidneskildringer fra dagene omkring befrielsen. Således oplever Ruth Søndergård, situationen omkring tyskerpigerne:
”I de første dage efter befrielsen oplevede man en selvtægt, der var forfærdelig: Folk blev hentet ud af deres boliger og trukket ud til lastbiler, mens tilskuere spyttede på dem og slog efter dem, skreg og hånede dem med de værste skældsord. Piger, som havde været i kontakt med tyskerne, blev klippet skaldet. Tøjet blev revet af dem, nogle blev smurt ind i tjære og fjer for derefter at blive ført gennem gaderne til mængdens spot. Disse piger havde ikke foretaget sig noget kriminelt eller været landsforrædere – de havde bare været så uheldige at forelske sig i en soldat af den forkerte slags. Den behandling, de fik, var ikke værdig for os danskere!”*

De piger er mærket på sjælen resten af livet.

Jørgen Dorf Sellerup fortæller om hændelserne i Århus mandag aften den 7. maj:” Om aftenen kl. ca. 22.00 begyndte et voldsomt skyderi oppe ved Ortopædisk Hospital. Lidt efter begyndte folk oppe på Christiansbjerg at huje og skrig og samtidig sås brandskær. Det var folk, der var skredet til selvjustits og havde klippet et par formodede feltmadrasser samt stukket ild på et hus, der havde tilhørt en schalburgmand. Hvis denne selvjustits ikke snart bliver standset, er jeg bange for, at det kommer til at betyde en alvorlig fare for ro og sikkerhed her i landet. Ideen med at klippetyskernes tøser kan være meget god, men det må kun udføres efter en dom og i hvert fald ikke af en ophidset menneskeskare efter forgodtbefindende.”

Arresterede danske kvinder. Udtrykket "feltmadras" blev allerede lanceret få dage efter besættelsen i 1940 om kvinder, der flirtede med tyske soldater. (Frihedsmuseet)

Afdelingen for interneringssager hørte i øvrigt under under minister Frode Jakobsens ressort.

Den 9. oktober 1945 vedtog Folketinget en lov om oprejsning til personer, der uforskyldt var blevet internerede.

”Problemet var naturligvis, at det økonomiske samarbejde med besættelsesmagten helt og holdent havde været i samarbejdspolitikens ånd. Virksomhederne havde beskæftiget tusinde af danske arbejdere, der udmærket vidste at de producerede til fordel for Tyskland. På sin vis var næsten alle skyldige.”

Da straffelovstillægget vedtages i Folketinget i dagene 29. – 31. maj 1945, holder Christmas Møller en tale den 30. maj hvori han vedkender sig medansvar for den førte politik og udtaler: ”Vi er alle under anklage”.

Under retsopgøret blev tyskertøserne ikke nævnt eller dømt, 72 personer fik dødsstraf, her blev 36 domme omstødt til livsvarigt fængsel. Tusindvis af andre fik fængselsstraffe.

I 1960 kunne den sidste danske statsborger, der blev dømt under retsopgøret, forlade fængslet som en fri mand.

Men tyskertøserne lider stadig blot fordi de under besættelsen, og i deres ungdoms letsind, fraterniserede med en tysk soldat.

Den danske stat skal nu afslutte dette traume og give disse piger og deres børn en undskyldning.

Statstidende, her blev kvinderne og deres børn hængt ud til offentlig skue.

Da frihedsbudskabet lød, blev det et signal til at statsmagten accepterede at gadens parlament greb til selvtægt. Opgøret med besættelsesmagten, med HIPOer, med SS-bødler, med stikkere, skulle også blive et opgør med tyskertøserne. De var forsvarsløse og et let bytte. Hvorfor blev ingen stillet til ansvar for disse overgreb?

Derfor skal tyskerbørnene have en undskyldning.

Da krigen sluttede, efterlod de tyske soldater sig mere end 10.000 børn. Nogle var avlet i kærlighed andre ved tilfældigheder, men fælles for alle disse børn var, at de var uskyldige i, de var avlet. Ved krigsafslutningen skønnes uofficielt at være omkring 12.000 tyskerbørn, officielt omkring 6.000, der er det antal faderskabssager der blev anlagt ved danske retter.

Således stod der i Der Nordschleswiger 12. dec. 2002:

Da de tyske soldater var eksterritoriale, kunne de ikke sagsøges ved dansk ret under krigen. Derfor indførte besættelsesmagten en særlig domstol under navnet "Vergleichkommision" med en tysk dommer og efter tysk lovgivning, der afveg fra den danske, især i tilfælde, hvor der var tale om

flere end én fadermulighed, det såkaldte "Mehrverkehr", i hvilket fald, der ikke kunne anlægges faderskabssag. For øvrigt gik fransk lovgivning endnu videre ved et fuldstændigt forbud mod sager om faderskab til uægteskabelige børn, idet "la recherche de la paternité est interdite".

Et stort antal tyske soldater anerkendte faderskab under behandlingen i "Vergleichkommision", der holdt sig i forbindelse med Justitsministeriet. Ved den tyske kapitulation i maj 1945 afleverede den tyske

dommer alle sagerne, hvoraf en del ikke havde nået at blive afsluttet, til Justitsministeriet. Derefter sendte ministeriet sagerne ud til de danske byretter, for at de kunne blive afgjort efter dansk ret. Sagerne skulle den gang forberedes af politimestrene, der indsamlede eventuelle bevisligheder hos barnemødrene, som ofte havde opbevaret kærlighedsbreve fra den tyske soldat. Mange forhold var rene kærlighedsforhold og varede lige til kapitulationen. På grund af forholdene under besættelsen kom mange piger i kraft af deres arbejde i forbindelse med tyske soldater. De så i reglen ikke en fjende i den unge høflige og venlige mand, men blot en ung og ofte galant mand, der gennem værnepligten selv var offer for krigen. De breve, der er fremlagt i faderskabssager, mod tyske soldater, viser gennemgående et højere niveau end man var vant til i danske faderskabssager, både i henseende til skriften, ortografien og brevenes indhold. I danske breve var skriften ofte en rædsom klo, og indholdet temmelig profant og drejede sig ofte om opfordringer til "at få det taget væk". Breve fra tyske soldater vidnede jævnligt om dybe følelser og ansvarsbevidsthed. Desværre var det en almindelig indstilling dengang, at pigerne betragtedes som "feltmadrasser". I reglen behandlede sagerne af konstituerede dommere, idet dommerne havde nok at gøre med sager mod landssvigerne, hvorfor deres fuldmægtige blev konstitueret i andre sager, derunder faderskabssagerne. En dommerfuldmægtig, der behandlede sådanne sager, skrev en artikel i sit foreningsblad, hvori han gav udtryk for sin aversion mod pigerne, som han kaldte feltmadrasser. Dette gjorde ham i virkeligheden inhabil. I en bestemt sag, som han behandlede, statuerede han ikke faderskab, men kun bidragspligt, skønt der kun var tale om én fadermulighed. Desuden havde han fuldstændig overset sin pligt til at begrunde sin afgørelse.

I "Vergleichkommision" (Forligskommissionen) sad fra dansk side kontorchef O. Bilfeldt og sekretær Hans Topsøe-Jensen og det er tvivlsomt hvor meget materiale fra Forligskommissionen der blev sendt ud til de danske retter. Derimod er der ført bevis for at der ikke blev sendt materiale ud. I forbindelse med min faderskabssag blev netop det dokument, der skulle bruges ved min mors faderskabssag gemt ned i arkiv og skulle hemmeligholdes til år 2025.

Trods gentagne forespørgsler til henholdsvis Statsamt, Lands- og Rigsarkiv var svaret, at min faderskabssag var først tilgængelig i år 2025. Hvorfor?

Jeg mente jo at Retsplejeloven var til for at sikre borgerne retssikkerhed, og hvis man var part i en sag, så havde man adgang til sagens akter. Men sådan var det ikke.

På et tidspunkt i år 2000 får jeg kendskab til at et par tyskerbørn har fået adgang til deres faderskabssager. Jeg retter på ny henvendelse til Landsarkiv og Rigsarkiv. Rigsarkivet svarer ikke, men Landarkivet svarer at jeg kan få adgang til Landsarkivet ved at underskrive en tavshedserklæring. Dette gør jeg

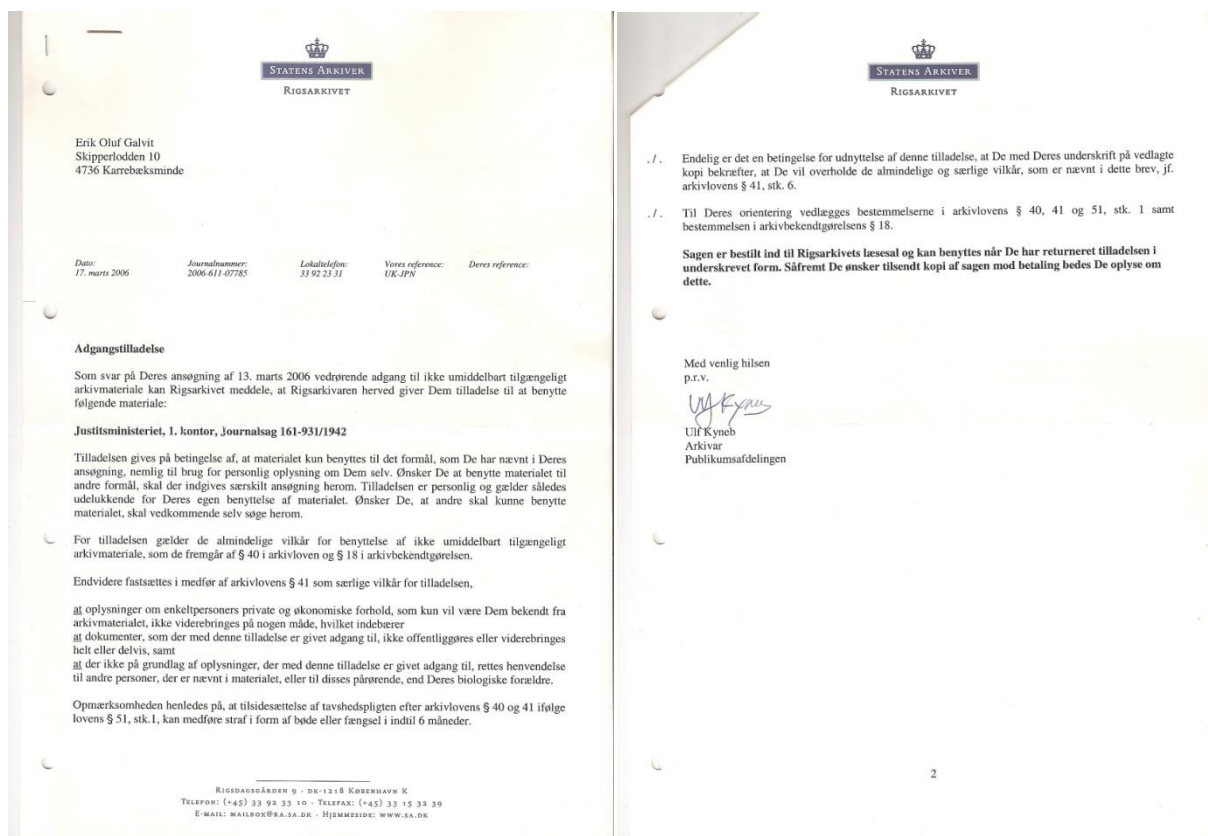
så. Jeg har to gange tidligere rettet henvendelse, men uden at få andet svar end arkivadgang først kunne tillades i år 2025.

Hvorfor har Landsarkivet ikke tilskrevet mig at jeg nu kunne få adgang, de havde jo mine to tidligere ansøgninger?

Hvorfor kan jeg nu pludselig få arkivadgang 25 år før end planlagt? Har min sag været gemt ulovligt siden krigsafslutningen?

Hvorfor svarer Rigsarkivet ikke på min henvendelse?

Hvorfor først i 2006 og efter fornyet ansøgning, får jeg adgang til Rigsarkivet?

Her ses tilladelsen til adgang til Rigsarkivet.

”I dette øjeblik meddeles det, at Montgomery har oplyst, at de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og i Danmark har overgivet sig. Her er London. Vi gentager: Montgomery har i dette øjeblik meddelt, at de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og Danmark har overgivet sig.”

Budskabet med befrielsen fra BBC den 4. maj 1945 oplæst af Johannes G. Sørensen

Dette var signalet til heksejagt på tyskertøserne!

”Hævnen er sød og den er min”

Efter oplæsningen af dette længe ventede frihedsbudskab, er det forståeligt at Danmark blev indhyllet i en spontan glædesrus, men dette budskab var også startskuddet til en heksejagt kunne begynde. Flere års indestængt vrede skulle nu komme til udtryk, og nogen skulle det jo gå ud over, og de nærmeste der nu skulle stå til ansvar for nazisternes hærgen i Danmark, var tyskertøserne. Alle kendte dem eller opfandt at kende nogen, så nu skulle der hævnnes, hånes og fornædres, og det er ikke slut endnu.

Mange af disse kvinder, havde måske bare en mindre flirt med en tysker, medens andre kastede sig ud i den store forelskelse, men fælles for dem alle, fik de alle fællesnævneren ”tyskertøs”.

Mange havde lagt deres forelskelse og besættelsen bag sig, og prøvede at leve livet videre, men de modbydelige hændelser og overgreb gav store uhelbredelige ar på sjælen. For min mor Ingers vedkommende blev hun skyndsomt gift med en dansk sømand 7 måneder efter min fødsel. Jeg er født den 3. september 1942 og Inger blev gift den 7. april 1943, men det var ikke af kærlighed hun giftede sig, det var af nød og kærlighed til mig. Trods Inger forsøgte at glemme sin store kærlighed og fik etableret sig med hjem, mand og nu to børn, så skulle hun hænges ud i Statstidende. Hele to gange. I nummer 49 og nummer 50,

henholdsvis den 4. og 6. juni 1946 altså mere end et år efter besættelses sluttede og omkring 4½ efter hun havde set tyskeren sidste gang.

Hvorfor skulle statsmagten hævne sig på denne grusomme og ulovlige måde?

Frank Jensen spørges om tyskerbørnene er udsat for diskrimination.

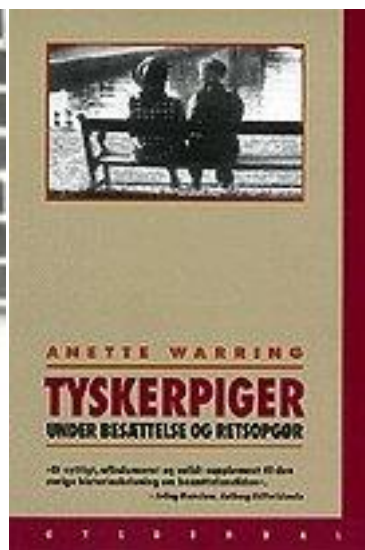
Den 11. juli 2000 skriver Justitsminister Frank Jensen tilbage, men svarer ikke på om der er sket diskrimination eller ej, men slutter med at skrive:

”Jeg skal dog allerede nu gøre opmærksom på, at jeg som justitsminister er afskåret fra at udtale mig om domstolenes afgørelser og praksis.”

Hvorfor blev den indstævnte fader ikke tilskrevet på bopælen i Tyskland, som Børnelovene foreskriver? Adressen stod jo i de papirer der blev hengemt i arkiverne og skulle gemmes væk i 80 år.

Professor Anette Warrings bog ”Tyskerpiger under besættelsen og retsopgør”

er værd at læse, hvis man ønsker oplysninger om tyskerpigerne under og efter besættelsen.

**Hr. Statsminister
Lars Løkke Rasmussen
Christiansborg
Prins Jørgens Gård 11
1218 København K.**

SENDT ANBEFALET

Karrebæksminde den 21. april 2010

Kære Lars Løkke Rasmussen.

Under henvisning til tidligere henvendelser til Statsministeriet i denne sag, første gang den 13. december 2005, til din forgænger i embedet Anders Fogh Rasmussen sag nr. 5129-115, skal jeg igen rette henvendelse til dig i din egenskab af statsminister.

Sagen drejer sig kort fortalt om Justitsministeriets behandling af materiale i forbindelse med min mors faderskabssag, der verserede ved byretten i Korsør i årene 1942 – 16. juli 1946, hvor sagen blev afgjort således at min biologiske far Fritz Otto, der var tysk soldat, blev frifundet for faderskabet. At en frifindelse kunne finde sted, skyldtes udelukkende at Justitsministeriet dengang havde pakket alle dokumenter ned og lagt dem i arkiv, der skulle være lukket i 80 år. Heri blandt et dokument afsendt fra Berlin den 29. december 1944, et dokument der klart siger at Fritz Otto som følge en blodprøve test er far til mig.

Kopi af originaldokument fra Rigsarkiv med oversættelse er vedlagt.

Først den 17. marts 2006 får jeg adgang til Statens Arkiver Rigsarkivet sag nr. 161-931/1942 Justitsministeriet 1. kontor. Jeg har tidligere søgt om adgang, men er blevet nægtet dette af arkivfuldmægtig Ejvind Roed Nielsen under henvisning til arkivloven, hvor en familieretlig sag først kan frigives efter 80 år.

Med det arkivmateriale jeg kommer i besiddelse af, finder jeg frem til tre brødre jeg ikke vidste jeg havde i Tyskland. Jeg finder også frem til, hvem der er min biologiske far, der desværre døde den 10. november 2001. De hindringer staten, justitsministeriet og arkivloven lagde i vejen for at jeg kunne søge mine rødder, gjorde at jeg således aldrig fik mulighed for at søge kontakt med min biologiske far.

Med det arkivmateriale jeg kommer i besiddelse af, finder jeg frem til tre brødre jeg ikke vidste jeg havde i Tyskland. Jeg finder også frem til, hvem der er min biologiske far, der desværre døde den 10. november 2001. De hindringer staten, justitsministeriet og arkivloven lagde i vejen for at jeg kunne søge mine rødder, gjorde at jeg således aldrig fik mulighed for at søge kontakt med min biologiske far.

At det er min biologiske far, er fastslået efter at jeg ved Retten i Korsør, på baggrund af dokumenter frigivet fra Rigsarkivet, fik genoptaget faderskabssagen, der blev pådømt den 16. juli 1946. Netop med det materiale i hænde, som har været skjult for mig i Statens Arkiver, kunne det påvises at Fritz Otto, der blev frifundet den 16. juli 1946, var min biologiske far.

Med frifindelsen i 1946 fratog man min mor muligheden for at modtage normalbidrag, samtidig gjorde frifindelsen hende til ”tyskertøs”, for var det ikke den ene tysker, der var far til hendes barn, måtte det vel være en anden.

Da den tyske besættelse starter 9. april 1940 er min mor kun 15 år og hun forelsker sig kort efter besættelsen i en tysk soldat. I forbindelse med besættelsen opfordrer den danske regering befolkningen til at være venlige overfor tyskerne, der kom for at beskytte os mod invasion af englænderne. Hvordan kunne kvinderne dengang vide anderledes, hvorfor alle de kvinder, der senere blev gjort til ”tyskertøser” handlede i god tro, de gjorde ikke noget forkert. De handlede jo, som de af regeringen, havde fået besked på de skulle. Desværre blev de efter krigen gjort til syndebuk som følge regeringens samarbejdspolitik. Der er ganske uretfærdigt, og det mener jeg du bør råde bod på.

Den 17. november 1941 bliver min mor gravid med mig, men tidens ugunst og begivenhedernes gang, gør at min mor og Fritz Otto må bryde deres forhold. Jeg ser dagens lys den 3. september 1942, på det tidspunkt har Mødrehjælpen, som den skal, rejst en faderskabssag mod Fritz Otto. Denne sag verserer i årene 1942 til 16. juli 1946 og ender med en frifindelse af Fritz Otto. Det blev min mors ulykke. Hun levede et ulykkeligt og fornedret liv til hun døde den 1. oktober 1992.

I mere end 25 år har jeg samlet materiale sammen for at blotlægge mine rødder og frikende min mor for at være ”tyskertøs”. I min bog, dokumentarromanen ”Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed”, fører jeg bevis for at staten kriminaliserede sig selv ved at gemme alle mine familieretslige papirer væk. Det gælder for alle ”tyskertøserne”, her er hun personificeret ved min mor Inger Elisabeth Bertha Galvit født Hansen.

Ikke nok med at staten kriminaliserede sig selv, så kriminaliserede staten også mig, der for at få adgang til mine familieretslige papirer, måtte underskrive en tavshedserklæring, der pålagde mig ikke at tage kontakt med personer nævnt i papirerne eller offentliggøre disse. Men hvis man ikke må bruge papirerne til noget, hvad skal man så med dem? Som det fremgår af bogen, har jeg fundet og taget kontakt med min familie i Tyskland, ligesom jeg har offentliggjort min gøren.

Efterfølgende har det da også vist sig, at det var i strid med børnelovene af 1937 og de internationale børnekonventioner, at papirerne blev hengemt og børn efter ”tyskertøserne” blev nægtet adgang til disse papirer.

Mit ærinde har ikke noget med økonomi at gøre, penge kan ikke genoprette den skade, der er forvoldt, ved at alle dokumenter blev gemt væk.

Mit ærinde er, at jeg skal opfordre dig i din egenskab af Statsminister at give ”tyskertøserne” og deres børn, en undskyldning for de ulovligheder staten begik mod dem ved at bortgemme ”tyskertøsernes” dokumenter i 80 år og efterfølgende kriminalisere de børn, der fik adgang til arkiverne. Her kunne du passende bruge 65 årsdagen for Danmarks befrielse til at give denne undskyldning.

Selv om det er post mortem min mor modtager en sådan undskyldning, ville hun se frem til den, ligesom mig selv, der hele livet har levet retlivet, men nu er jeg blevet gjort kriminel ved at søge efter min familie. Men det haster med en undskyldning. Der lever stadig mødre, men ikke mange, med børn efter tyskere og de mødre har haft et dårligt liv, men tiden er knap. Ikke blot for ”tyskertøserne”, men også for deres børn, der alle efterhånden er blevet alderspensionister. Jeg skal således anmode dig om at handle hurtigt i denne sag, vi alle fortjener det.

Måtte jeg således foranlediget anmode om dit svar.

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit

Skipperlodden 10

4736 Karrebæksminde

galvit@mail.dk

www.galvit.info

55441525

21567980

Dette brev er sendt som e-mail uden bilag og som anbefalet fodpost sammen med min bog og bilag.

Som dokumentation for mit brev er vedlagt min bog ”Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed”.

Kopi af brev af 29.december 1944 til Retten for feltpost nr. 30 253, U 759, samt oversættelse af dette, er vedlagt.

Kopimail af brev til Journalist Chr. Brøndum, Berlingske Tidende, der da bogen udkom den 9. april 2009, bragte tre sider om bogen. Kopi af disse sider er vedlagt.

Vedlagt 2 sider kopi fra ugebladet Hjemmet nr. 43, 19. oktober 2009. Kopimail til journalist Lise Petersen.

Kopimail til Arne Øland, formand for Danske Krigsbørns Forening DKBF.

Til behagelig orientering har MF Pia Kjærsgård modtaget et eksemplar af bogen. Kopi af brev til MF Pia Kjærsgård.

Til behagelig orientering har Hendes Majestæt Dronning Margrethe modtaget et eksemplar af bogen i 70 års fødselsdagsgave.

MINISTERSEKRETÆREN

København, den ~~4~~ MAJ 2010
5129-115

Erik Oluf Otto Galvit
Skipperlodden 10
4736 Karrebæksminde

Kære Erik Oluf Otto Galvit

Hermed bekræftes modtagelsen af dine henvendelser af 21. og 23. april 2010.

Du vil snarest muligt modtage et svar.

Med venlig hilsen

Tobias Elling Rehfeld
Ministersekretær

København, den 2 SEP. 2010

Erik Oluf Otto Galvit
Skipperloddan 10
4736 Karrebæksminde

Kære Erik Oluf Otto Galvit

Tak for dit brev af 21. april om sagen angående behandlingen af materialet om din mors faderskabssag. Og også tak for eksemplaret af din bog, som jeg har haft lejlighed til at bladere i, og som åbenlyst gengiver en tragisk, men – for mig som udenforstående – også spændende hændelse fra en svær og tung tid i Danmarks historie.

Indledningsvis skal jeg beklage, at du har måttet vente så længe på svar, men der har været behov for at indhente oplysninger fra Statens Arkiver om reglerne om indsiget i faderskabssager.

Jeg må også sige, at det er umuligt at læse om din mors historie uden at føle stor sympati for hendes hårde skæbne, og det føles tragisk, at din biologiske far døde blot få år, før, du fandt frem til hans bopæl i Tyskland.

Om de danske regler for adgang til dokumenter fra faderskabssager har Statens Arkiver oplyst, at der for dokumenter fra faderskabssager, der er endt uden at faderskabet blev vedgået eller fastslået, generelt er en tilgængelighedsfrist på 75 år. Før 2002 var fristen 80 år, og før 1992 endog 100 år. Disse regler er helt generelle for alle faderskabssager, og er ikke særlig møntet på sager vedrørende tyske soldater under besættelsen.

Siden midten af 90'erne har man dog forsøgt at etablere bedre mulighed for, at de børn, som faderskabssagerne vedrører, har mulighed for at få indsiget i sagerne før tilgængelighedsfristen, uden at man dermed fjerner beskyttelsen af de andre involveredes privatliv. Det er derfor, man kræver, at den adgangssøgende afgiver en erklæring om at ville overholde reglerne om anvendelse af oplysningerne.

Den relativt strenge beskyttelse, som disse regler indebærer, skal i følge Statens Arkiver ses i lyset af de væsentlige hensyn til privatlivets fred, som er involveret i denne type sager.

- 2 -

Under alle omstændigheder vil jeg slutte med at glæde mig over, at du nu har fået vished for, hvem din far var, og at du har fået kontakt til din familie i Tyskland. Jeg håber, at du trods alt oplever dette som et værdifuldt udkomme af din mors barske historie.

Med venlig hilsen

Lars Løkke Rasmussen

Omtale af bogen 7. april 2009 i Berlingske Tidende

Journalist Chr. Brøndum ved Berlingske Tidende bragte disse 3 sider omtale af bogen.

**Hr. Statsminister
Lars Løkke Rasmussen
Christiansborg
Prins Jørgens Gård 11
1218 København K.**

ANBEFALET

Karrebæksminde den 27. september 2010

Kære Lars Løkke Rasmussen.

Indledningsvis skal jeg beklage at jeg først nu svarer på dit brev af 2. september 2010, men jeg har været en uge i Petershagen til fødselsdag hos min nye svigerinde og bagefter til fødselsdag hos børnebørn i Sverige og i fortsættelse deraf tre dage på Bornholm. Ja det er hårdt at være pensionist.

Når det er skrevet så en stor tak for dit brev af 2. september 2010, hvor i du udtrykker en varm sympati for min mors hårde og tragiske skæbne, der blev hende til del her i livet. Det glædede mig meget.

Du nævner i dit brev nogle generelle retningslinjer omkring 80 års reglen, som om det gør det bedre, at man har forholdt alle uægte børn oplysninger, de lovligt havde krav på.

Jeg er ked af du kun har haft lejlighed til at ”bladre” i min bog. Havde du ulejligen dig med at læse den, ville du have konstateret at den skæbne, der blev min mor til del, udelukkende skyldes at Justitsministeriet bortskaffede det dokument, der skulle bruges i min mors faderskabssag, der blev afgjort ved retsmøde i byretten i Korsør den 16. juli 1946. Justitsministeriet lagde således hindringer i vejen, for Retten i Korsør kunne få de oplysninger, den havde bedt om.

Kort fortalt forholder det sig således:

På Mødrehjælpen I Næstved og Politimesteren i Korsørs foranledning blev der den 17. juli 1942 anlagt en faderskabssag mod tysk soldat Fritz Otto. For nu at kunne gennemføre denne faderskabssag, anmodede Politimesteren i Korsør

således Justitsministeriets 1. Kontor v/ O. Bilfeldt og Topsøe Jensen om oplysninger, der kunne identificere Fritz Otto og sammenholde hans blodprøve med blodprøver fra min mor og mig. Via Forligskommissionen finder værnemagten endelig frem til Fritz Otto, der bliver identificeret, og der bliver udtaget blodprøve. Blodprøver af min mor og mig var sendt til Berlin og resultatet af disse blodprøver afsendes fra Tyskland den 29. december 1944, og resultatet viser at Fritz Otto kan være min far, og han opfordres til at påtage sig faderskabet, ellers kan han blive dømt til det.

Dette brev skulle have været sendt videre til Politimesteren og Retten i Korsør, men da krigen slutter den 4. maj 1945 ligger brevet stadig i Justitsministeriet. Her bliver det skyndsomt pakket ned og lagt i Statens Arkiver, hvor jeg så finder det 60 år senere. Havde dette brev været til stede ved retsmødet den 16. juli 1946, havde retssagen helt sikkert fået et andet udfald. Fritz Otto blev ved dette retsmøde frikendt som værende min far. Med denne frifindelse gjorde Justitsministeriet min mor til ”tyskertøs”, for var det ikke den ene tysker, måtte det vel være en anden, der var far til mig? Min mor bliver ved Fritz Ottos frifindelse ligeledes fradømt normalbidrag.

At udfaldet af faderskabssagen dengang afhang af netop dette bortgemte dokument, bekræftes af at både Østre Landsret og Korsør Byret forelagt dette dokument vælger at genoptage faderskabssagen, der nu pådømmes således at Fritz Otto er min fader. Dette sker ved dom den 4. juni 2007 i Retten i Næstved. At det er Retten i Næstved og ikke Korsør, skyldes sammenlægning af retskredse.

I denne sag er tingenes tilstand således at Justitsministeriet lader hånt om Børnelovene af 1937, om Internationale konventioner og hindrer retten i at arbejde ved at fjerne det dokument retten og politiet havde bedt om, eller undlader at sende dokumentet videre. Justitsministeriet krænker den private ejendomsret, idet brevet tilhørte min mor, og det var rekvireret til brug i min mors faderskabssag.

Men alt det jeg nævner her, står i mit brev af 21. april 2010, som du enten ikke har læst, eller vælger ikke at svare på. Den ”relativt strenge beskyttelse” ”af væsentlige hensyn til privatlivets fred”, som du nævner i dit svar af 2. september 2010, har jeg stor forståelse for, men hvilke hensyn tager man til ofrene for samarbejdspolitikken, der var gældende fra den 9. april 1940 og til den 29. august 1943. Alle disse uskyldige kvinder og deres børn der blev syndebukke og fik resten af deres liv ødelagt, hvilke hensyn tager man til dem? En af disse

kvinder var min mor. Hvem ville man egentlig beskytte med verdens mest restriktive arkivlov? Fjenden – ofrene eller måske politikerne.

I forbindelse med sygdom er jeg tit blevet spurgt, om jeg havde arvelige sygdomme, eller hvilke sygdomme mine forældre havde. Hvad kunne jeg svare på det?

Som den store statsmand, jeg betragter dig at være, synes jeg det er på tide at du gør op med fortidens syndere. Her at du råder bod på den uretfærdighed og efterfølgende skæbne, der overgik disse kvinder "tyskertøserne", ved at give dem en officiel undskyldning. Selv den dag i dag er der billeder på "nettet", der viser hvilke ulykkelige situationer regeringen bragte disse kvinder i. Jeg medsender dig kopi af de fotos, jeg lige umiddelbart har kunnet finde på nettet.

For min mors vedkommende har jeg direkte bevist Justitsministeriets skyld, men jeg synes du skulle læse bogen.

Billederne taler for sig selv. Hvad mener du om sådan en ydmygelse, tror du ikke de kvinder er mærket for livet? og hvem havde skylden, - regeringen. I dag ville disse kvinder blive tilbudt krisehjælp, men dengang blev de budt yderligere hån, ydmygelse og fornedrelse.

Jeg hørte for nogle dage siden du i et interview i TV2 flere gange udtalte at vi levede i en retsstat og det var du stolt af. Gælder denne retsstats love ikke for ”tyskertøserne” og deres børn?

Jeg har selvfølgelig drøftet hele denne sag med andre ”tyskerbørn” og her også med formanden for vor forening DKBF, Arne Øland, der i sit svar til mig udtaler følgende:

”Hvad angår almindelige danske faderskabssager, har vi en vis forståelse for myndighedernes holdning til privatlivets fred, for så vidt man må formode at myndighederne havde levet op til de regler som Børnelovene fra 1937 foreskrev om så vidt muligt at søge faderskabet fastslået af hensyn til barnets tarv. Men disse regler levede myndighederne ikke op til i de dansk-tyske faderskabssager efter kapitulationen, idet de ikke stævnedede de tyske tidligere soldater og fædre på deres bopæle – sådan som man fx gjorde i rent civile dansk-tyske faderskabssager på den tid – men nøjedes med stævninger i Statstidende – som om de tidligere tyske soldater efter kapitulationen havde mulighed for at granske Statstidende i ly af ruinerne i de sønderbombede byer i Tyskland.

At myndighederne satte en frist på 80 – 100 år for adgangen til dokumenterne begrundet i lige netop hensynet til privatlivets fred virker noget mærkværdigt, al den stund samme myndigheder lod indrykke flere tusinde stævninger i faderskabssager mod tidligere tyske soldater i Statstidende i årene efter kapitulationen, ofte med angivelse af moderens adresse og navn på både hende og barnet – her var der altså ikke tale om at tage hensyn til privatlivets fred, men nærmest om at stille til skue i en gabestok.

Når dette er sagt, så er det ikke mindre alvorligt, at Justitsministeriet (Civilretsdirektoratets) og underliggende myndigheders håndhævelse af den såkaldte 80-års-regel er/var lovstridig, eftersom mor og barn ifølge retsplejeloven er parter i faderskabssagen og dermed har parts rettigheder, der bl.a. omfatter fri adgang til sagens akter. Hvis en part i en sag ikke kan få adgang til dokumentationen i sagen, bortfalder hele grundlaget for den demokratiske retsstat.”

Lad Arne Ølands ord også være mine.

Så derfor, kan du se, er jeg glad for du i TV2 udtalte dig om, at vi lever i en retsstat og det var du stolt af.

Ved 60 års mindedagen for Danmarks befrielse, udtrykte daværende Statsminister Anders Fogh Rasmussen, ved sin tale i Mindelunden Ryvangen, en undskyldning til de uskyldige mennesker Danmark havde udleveret til Nazityskland under anden verdenskrig, her manglede han at nævne ”tyskertøserne”, som under og efter krigen blev udleveret til gadens parlament. Anders Fogh Rasmussen sagde blandt andet: ”En undskyldning kan ikke gøre historien om. Men den kan tjene til at erkende historiske fejltagelser. Så nuværende og kommende generationer forhåbentlig undgår lignende fejl i fremtiden”.

Det ville være stort statsmandsskab af dig, at lade denne undskyldning udstrække sig til ”tyskertøserne” og deres børn. De blev uskyldige ofre for samarbejdspolitikken og bagefter gjort til syndebukke.

Bogen ”Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed” er et eklatant bevis på dette.

Jeg håber meget, du viser dit rette statsmandshjerte, og nu efter 65 år får den skamplet på den demokratiske retsstat Danmarks ære vasket ren.

Jeg har tilladt mig at sende kopi af dit svar til mig til de personer, jeg har sendt mit brev af 21. april 2010 til, ligesom jeg tillader mig at sende kopi af dette brev til de samme personer igen. Ligeledes sender jeg meget gerne kopi af dette brev samt min bog til Folketingets øvrige partiledere, ligesom Arne Øland og undertegnede imødeser en invitation til at møde dig for at få sat punktum for denne meget kedelige sag. Dette kunne også gøres ved at BKBF inviterede dig som gæstetaler ved foreningens landsmøde 2011. www.krigsboern.dk

Måtte jeg således foranlediget anmode om dit svar.

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit
Skipperlodden 10
4736 Karrebæksminde
55441525 21567980
galvit@mail.dk
www.galvit.info

**Hr. Statsminister
Lars Løkke Rasmussen
Christiansborg
Prins Jørgens Gård 11
1218 København K.**

SENDT ANBEFALET

Karrebæksminde den 19. oktober 2010.

Kære Lars Løkke Rasmussen.

Under henvisning til tidligere henvendelser til Statsministeriet i denne sag, senest den 27. september 2010 til dig personligt, skal jeg venligst henlede opmærksomheden på at mit brev henstår ubesvaret. Måtte jeg således foranlediget anmode om dit svar.

Med venlig hilsen

**Erik Oluf Otto Galvit
Skipperlodden 10
4736 Karrebæksminde
55441525 21567980
galvit@mail.dk www.galvit.info**

**Dette brev er sendt som anbefalet post til Statsministeriet og pr. mail.
Kopi af dette brev er sendt til MF Dansk Folkeparti Pia Kjærsgaard pr. mail.
Kopi af dette brev er sendt til formand for DKBF Arne Øland pr. mail.
Kopi af dette brev er sendt til Journalist ved Berlingske Tidende, Chr. Brøndum pr. mail.
Kopi af dette brev er sendt til Journalist Lise Petersen, "Hjemmet" pr. mail.**

Staten gjorde min mor til tyskertøs.

Kronik af Erik Oluf Otto Galvit

1. oktober 1992 døde min mor, 68 år gammel. Nogle år forinden havde jeg hørt lidt om, at min far ikke var min far. Jeg havde forhørt mig i Statsamt, Lands- og Rigsarkiv, men fået at vide at min faderskabssag var gemt i arkiv og ikke tilgængelig før om 80 år (2025). Hvorfor? På mors dødsleje fik jeg så at vide, at det var en tysk soldat, der var min far. Igen afslag fra Statens Arkiver. I december 2000 får jeg pludselig adgang til Landsarkivet og i marts 2006 får jeg adgang til Rigsarkivet, dog hver gang kun mod at underskrive en tavshedserklæring, der lover bøde og fængselsstraf, hvis jeg bruger det materiale jeg finder. Jeg må ikke publicere det, og jeg må ikke tage kontakt med

en evt. familie. Og hvad skal man så bruge det til? og hvorfor får jeg pludselig adgang til arkiverne 20 - 25 år før tiden?

Jeg finder dokumenter hengemt af Justitsministeriet i 1945, der skulle have været fremme ved min faderskabssag, der sluttede i juli 1946. Som følge disse dokumenters manglende tilstedeværelse i retten, blev den tyske marinesoldat frikendt.

Staten gjorde min mor til tyskertøs. Var det ikke den ene tysker, måtte det vel være en anden? Samtidig blev min mors navn og adresse bekendtgjort i Statstidende nr. 49 og nr. 50 1946, sammen med den tyske marinesoldats navn. Ironisk nok under henvisning til Børnelovene fra maj 1937. Hvis min mor var tynget af at have fået et kærlighedsbarn med en tysk soldat og prøvede at skjule dette for omverden, så skulle statsmagten nok fortælle omverden det.

Da jeg i 2006 viser de fundne dokumenter i retten, bliver faderskabssagen fra 1946 genoptaget og faderskabet pådømt. Den tyske soldat Frits Otto er min biologiske far.

Men hvad nu? Jeg havde jo som Frank Grevil tilsidesat min tavshedspligt og stod til straf, idet jeg både har taget kontakt med min familie i Tyskland og jeg har også publiceret hele min historie, idet jeg har udgivet en bog om min mors ulykkelige kærlighed. Som "tyskertøs" levede min mor et ulykkeligt liv i angst, fornedrelse og hån, hvilket jeg skildrer i bogen *"Inger min mor, tyskertøs eller forbudt kærlighed."* (Udkom 9. april 2009 og omtalt i Berlingske Kultur og Debat den 7. april 2009).

I april måned i år gør jeg Statsminister Lars Løkke Rasmussen opmærksom på min "forbrydelse". Jeg tilsender ham min bog som bevismateriale og tilstår min "forbrydelse". I september, 5 måneder senere, modtager jeg fra Lars Løkke Rasmussen en beklagende sympatitilkendegivelse, hvor han samtidig nævner arkivlovens tidsfrister. Men hvad med min forbrydelse? Har jeg overhovedet forbrudt mig? Er det ikke de regeringsbærende og demokratiske partier der gennem tiderne har forbrudt sig? På trods retsplejelovens klare indhold (§41) om at en part i en sag har ret til at se sagens akter (det er jo selve grundlaget for en retsstat), på trods børnelovene fra 1937, der skulle sikre uægte børns samme rettigheder som ægte børn, på trods statsmagtens handling, der strider mod

internationale konventioner, bliver jeg kriminaliseret fordi jeg overtræder min tavshedspligt, ligesom Frank Grevil. Kan tavshedspligten gradbøjes?

For nu at få et endegyldigt svar fra vor Statsminister, har jeg tre (3) gange sendt ham anbefalede breve og bedt om et svar, men dyb tavshed. Hvorfor?

Har alle militære faderskabssager med udgangspunkt i 2. verdenskrig ulovligt været gemt væk? De civile faderskabssager blev færdig behandlet. Har alle de afslag, der har været givet om aktindsigt i de militære faderskabssager været ulovlige? Hvorfor skulle tyskertøserne og deres børn udstilles i Statstidende med navn og adresse? Således fik statsmagten dem rigtig stemplet som tyskertøser. Hvorfor skulle tyskertøserne gøres til syndebukke da samarbejdspolitikken brød sammen den 29. august 1943? Tyskertøserne og deres børn har hele livet lidt under dette og lider stadigvæk.

Man må lære af historiske fejltagelser. Som tidligere Statsminister Anders Fogh Rasmussen udtalte det til de efterlevende familier til frihedskæmpere i Danmark i Mindelunden i Ryvangen i anledning af 60 års dagen for Danmarks befrielse: ”En undskyldning kan ikke gøre historien om. Men den kan tjene til at erkende historiske fejltagelser. Så nuværende og kommende generationer forhåbentlig undgår lignende fejltagelser”.

Jeg savner en lignende udtalelse fra vor nuværende Statsminister.

Men Statsminister Lars Løkke Rasmussen er stadig tavs, hvorfor? Hvad dækker Statsministeren over?

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit

Skipperlodden 10

4736 Karrebæksminde

55441525 21567980

galvit@mail.dk

www.galvit.info

Karrebæksminde den 19. nov. 2010

Artikler i BT søndag den 12. december 2010

Søndag 12. december 2010

50.000

Søndag 12. december 2010

anslås at være antallet af tyskerpiger under krigen.
 »Feltmadras« var én blandt mange nedsettende betegnelser for de kvinder, der indledte forhold med de tyske soldater. Efter krigen blev hundredevis af piger interneret eller offentligt ydmyget.

Tyskerpigerne blev forhånet og ydmyget efter befrielsen i maj 1945. Billedet her over er dog en dårligt rekonstrueret. Nu kræver tyskerpigerne børn en undskyldning af statsminister Lars Løkke Rasmussen.

Foto: Keld Navntoft

DANMARK SKAL SIGE UNDSKYLD

»DRAGEYNGLEN«: Tusinder af danske børn af »tyskerpiger« fra besættelsen blev forhånet og nægtet adgang til oplysninger om deres fædre

AI CHRISTIAN BRØNDUM

»Man ved om dem, at deres mor var en forægtelig tøjta, og deres far en gennemfortryk. Kan man ikke med nogenlunde sikkerhed gaa ud fra, at det overvældende flertal af demne Drageyngel vil slægte Forældrene paa? Bør vi modtage dem i vort samfund?»

Sådan lyder de første linjer i en maskinskrivet artikel i det illegale blad »De Frijs Danske« den 6. april 1945. Under overskriften »Lad Tyskland behol-

de sit heltefolk« lagde et af besættelsestidens mest læste illegale blade op til at deportere »tyskerpigerne« sammen med deres børn til det sønderkadte Tyskland.

Livet i »vornegården«
 »Det er det mest humane, da Drageynglen alligevel engang vil føle sig tysk, men den heltere fra sin spæde Alder vænne sig til Livet i Ornegården.»

De mellem 5.000 og 10.000 børn af tyske fædre blev trods det illegale blads opfordring

ikke deporteret. Men mange af dem oplevede at blive stråfet gennem mobning i barndommen, mens andre først sent i livet fik besked fra deres skamfulde mødre om deres ophav.

Nu vil nogle af dem have en officiel undskyldning leveret af statsminister Lars Løkke Rasmussen (V) for den måde, de selv og deres mødre blev behandlet på. Mødrene blev interneret, deres hår måske klippet af og deres børn forhånet.

Flere af dem har i breve til

Lars Løkke Rasmussen bedt om en officiel undskyldning eller anerkendelse af, at de blev uretmæssigt behandlet, men har endnu ikke hørt noget fra statsministeren.

Statsministeriet oplyser dog, at de vil få svar i en ikke alt for fjern fremtid. Om der følger en form for undskyldning med, vil ministeriet ikke oplyse.

Tavshedspligt
 Manglen på kendskab til fædrene har fået mange af »drageynglen« til at forsøge at opspore deres mulige fædre gennem arkiverne med deres faderskabssager. Men først fra 1999 blev det muligt at få adgang til arkiverne, og da var en hel del af fædrene allerede døde.

Under trusler om friheds-

straf blev »drageynglen« pålagt ikke at henvende sig til for eksempel en endnu levende far eller familie i Tyskland. Tavshedspligten har mange af dem imidlertid ignoreret, uden at statsmagten har vist tegn på reaktion.

Forklaring under
 Kun én gang har statsminister Lars Løkke Rasmussen – i september i år – besvaret en henvendelse fra et af »tyskerbørnene«, den nu pensionerede forretningsmand og tidligere konservative byrådspolitiker Erik Galvis, der har bedt om en officiel undskyldning.

I sit let beklagende svar forsvarede statsministeren den strenge arkivlov med hensynet til (tyske soldaters) privatlivets fred.

Den forklaring underforstået for Dansk Krigsbørns Forening, Arne Øland:

»At myndighederne satte en frist på 80-100 år for adgangen til dokumenterne begrundet i lige netop hensynet til privatlivets fred virker noget mærkværdigt al den stund, at samme myndigheder lod indrykke flere tusinde stævninger i faderskabssager mod tidligere tyske soldater i Statstidende i årene efter kapitulationen, ofte med angivelse af moderens adresse og navn på hende og barnet.

Her var der altså ikke tale om at tage hensyn til privatlivets fred, men nærmest om at stille til skue i en gæbestok,« siger han.

cbj@berlingske.dk

Artikler i Jydske Vestkysten søndag den 12. december 2010

SPORT / SIDE 25

EM-HIERARKIET: HVEM ER TOP OG HVEM ER BUND?

TØNDER

JV

JYDSKE VESTKYSTEN

KULTUR / SIDE 17

JESSICA ALBA SLÅR TIL I KULTKOMEDIEN »MACHETE«

»Tyskerpigernes« børn: Sig undskyld

Af Christian Brøndum

De tusinder af danske børn af »tyskerpigere« fra besættelsens tid kræver nu en officiel undskyldning for den måde de selv og deres mødre blev udstillet på og nægtet adgang til oplysninger om deres tyske fædre.

Mange af børnene oplevede at blive straffet gennem mobning i barndommen, mens andre først sent i livet fik besked fra deres skamfulde mødre om deres ophav. Statsministeriet oplyser, at kravet behandles.

INDLAND / SIDE 4 - BAGGRUND / SIDE 4-5

BAGGRUND

SØNDAG
12-12-10

UDGAVE 7 · LIGE 49
20. ÅRG. · NR. 342 · PRIS: 22,00 KR.
(FRA 9,46 VED ÅRSABONNEMENT)

JV.DK

En ny start på Fjordmark

BO GODT

Børn af tyske fædre vil have oprejsning

»DRAGEYNGEL«: Mødre blev interneteret og børnene forhånet. Nu ønsker tusindvis af børn af »tyskerpigere«, at statsministeren skal give en officiel undskyldning.

Af Christian Brøndum
chr@berlingske.dk

»Man ved om dem, at deres Mor var en foragtlig tøje, og deres far en gennem forbyrder. Kan man ikke med nogenlunde sikkerhed gaa ud fra, at det overvældende flertal af denne Drageyngel vil slægte Foreældrene paa? Bør vi modtage dem i vort samfund?«

Sådan lyder de første linjer i en maskinskrevet artikel i det illegale blad »De Frie Danes« den 6. april 1945. Under overskriften »Lad Tyskland beholde sit helteafkom-lagde et af besættelsestidens mest læste illegale blade op til at deportere »tyskerpigernes« sammen med deres børn til det sønder-skudte Tyskland.

»Det er det mest humane, da Drageynglen alligevel engang vil føle sig tysk, maas den hellere fra sin spæde Alder vænne sig til Livet i Ormegaardene.«

De 5000-10.000 børn af tyske fædre blev trods det illegale blads opfordring ikke deporteret. Men

»At myndighederne satte en frist på 80-100 år for adgangen til dokumenterne begrundet i lige netop hensynet til privatlivets fred virker noget mærkværdigt ad den stund, at samme myndigheder lod indrykke flere tusind stævninger i faderskabssager mod tidligere tyske soldater i Statistidende i årene efter kapitulationen.

Arne Oland, formand, Dansk Krigsbørns Forening

lene« til at forsøge at opspore deres mulige fædre gennem arkiverne med deres faderskabssager.

Men først fra 1999 blev det muligt at få adgang til arkiverne, og da var en hel del af fæderne allerede døde.

Under trusler om frihedsstraf blev »drageynglen« pålagt ikke at henvende sig til en endnu levende far eller familie i Tyskland.

Tavshedspligten har mange imidlertid ignoreret, uden at statsmagten har vist tegn på reaktion.

Kun én gang har statsminister Lars Løkke Rasmussen – i september år – besvaret en henvendelse fra et af »tyskerbørnene«, den nu pensionerede forretningsmand og tidligere konservative byrådspolitiker Erik Galviti, der har bedt om en officiel undskyldning.

I sit let beklagende svar forsvarede statsministeren den strenge arkivlov med hensynet til (tyske soldaters) privatlivets fred.

SÅRET STÅR STADIG ÅBENT
BAGGRUND / SIDE 4-5

VARMLUFT
CANAL GRANDE

PREMIERE:
14. april 2011 kl. 19.30

GLASSALEN / TV5004

Glennan Tved 14. apr-21. maj 2011

Pickover Søren 25. maj-25. juni 2011

25.-27. august 2011

13.-15. september 2011

4.-8. okt 2011

8.-2. okt 2011

11.-15. okt 2011

Dit-hest, Vejle 2. maj 2012

18.-17. sept 2011

Sønderjyllandshuset 28.-21. sept 2011

31. jan - 1. feb 2012

Eggenrum, Aalborg 22.-28. sept 2011

Wahlshøst Skoleby 27.-28. sept 2011

28.-29. okt 2012

Høstskole Drageyngel 28. sept - 1. okt 2011

14. okt 2011

25.-27. okt 2011

28.-30. okt 2011

1.-3. nov 2011

4.-5. nov 2011

18.-11. nov 2011

15.-11. nov 2011

15.-18. nov 2011

25. nov - 2. dec 2011

3.-18. dec 2011

18.-17. dec 2011

2. feb 2012

3. feb 2012

1.-2. feb 2012

24. feb 2012

25. feb 2012

2. mar 2012

13.-14. mar 2012

25. mar 2012

10. apr 2012

17. apr 2012

27. apr 2012

Management Agency.dk

Scan for julevideo!

mandag 13. december 2010

JV
 JYDSKEVESTKYSTEN

»**TYSKERPIGERNE**«: Ikke tilgivet af deres land. Det er kun deres familier, der har den ret og mulighed. Men dog efterhånden glemt af de fleste.

Undskyldning? Ikke tale om

**DAGENS
LEDER**

 AF POUL-ERIK
THOMSEN
REDAKTØR

Der er allerede gået inflation i undskyldninger. I et sådant omfang, at noget af den dybde, der er forbundet med netop undskyldningen, er gået tabt. Og når »tyskerpigernes« børn nu stiller op i køen for dem, der kræver andres bodsang, så bidrager de på ingen måde til at genskabe respekten. Derfor må svaret også være til dem: Ikke tale om, at I får en undskyldning.

»Tyskerpigeme« var de danske kvinder, der gik ind i et forhold med den tyske besættelsesmagts soldater. Det kom der børn ud af. Tallet kendes ikke præcist, men der gættes på, at i løbet af de fem besættelsesår og op til ni måneder efter kom der mellem 5000 og 10.000 børn til verden herhjemme, der havde tyske fædre. Især i befridelsesrusen

blev mange af kvinderne forfulgt, blandt andet fik de klippet håret af i al offentlighed, og deres børn fik ikke den letteste indgang til livet.

Der kan ganske givet også findes tilfælde, hvor forfølgelsen tog overhånd. Lige som en krig og en besættelse ikke er noget kønt syn, så er efterspillet heller ikke.

MEN GENERATIONER, DER ikke selv oplevede det at være bundet på mund og hånd, skal være varsom med i dag at gøre sig til overdommer for det, der dengang skete. Meget vigtigere er det, hvordan vi forholder os i dag. Her er der vist ikke eksempler på, at der er nulevende »Tyskerpiger« og deres børn og børnebørn, der stadig forfølges og forhånes. Arenes automatiske forsoning har

lagt sig over den birolle i besættelsesdramaet. Hovedrollerne havde de danskere, der satte livet på spil for at befri Danmark for det tyske overgreb, og hvor mange blev sendt ned til koncentrationslejre, hvor flere døde end overlevede.

De kvinder, der så valgte at gå i seng med fjenden, kan muligvis komme ind under naïvitetens paragraffen. Men de fleste kan ikke have været i tvivl om, at de var på den gale kærlighedssti. De legede med en fatlig ild.

Ikke tilgivet af deres land. Det er kun deres familier, der har den ret og mulighed. Men dog efterhånden glemt af de fleste. Med mindre de nu gør opmærksom på dem selv ved at kræve en undskyld af statsminister Lars Løkke Rasmussen (V). Den bør han spare til en større sag.

Berlingske Tidende torsdag den 16. december 2010

"Undskyldning frabedes.

"Drageyngel" vil have en undskyldning af statsministeren, forlyder det i Berlingske Tidende 12. december. Jeg har godt nok aldrig hørt det ord før, men drageyngel er børn af "tyskerpigerne" fra Anden Verdenskrig. og nu vil de altså have en undskyldning for den behandling, deres mødre fik efter befrielsen i 1945.

Jeg vil finde det mere passende, om drageynglen gav en offentlig undskyldning for deres mødres adfærd under krigen.

Hvis jeg var afkom af en "tyskerpige", ville jeg gå meget stille med det, og det løber mig koldt ned ad ryggen ved tanken om, hvordan disse piger ville have ført sig frem som herrefolkets kvinder, hvis Tyskland havde vundet krigen.

Statsministeren skal under ingen omstændigheder give en undskyldning af nogen art til drageynglen, for det vil i så fald også være en undskyldning på mine vegne, og det kan jeg på ingen måde acceptere. Stop i det hele taget disse tåbelige omsiggribende udstedelser af kollektive undskyldninger, hvor der ikke er mulighed for at sige fra."

Else Johannessen

Fyrhøjvej 29

2800 Lyngby

Åbent brev sendt som anbefalet post og som e-mail til Statsministeren.

**Hr. Statsminister
Lars Løkke Rasmussen
Christiansborg
Prins Jørgens Gård 11
1218 København K.**

Karrebæksminde den 3. januar 2011

Sag nr. 5129-115

Kære Lars Løkke Rasmussen.

Indledningsvis vil jeg ønske dig og dine et godt nytår med håb om et godt valgår med tak for året der gik. Videre skal jeg bringe en tak for dit svar til mig, dateret 16. dec. 2010, jeg skal senere vende tilbage til brevets indhold. For ikke at tabe tråden og overblikket i denne langtrukne sag vil jeg kort rekapitulere vor brevveksling.

Den 21. april 2010

sendte jeg dig et anbefalet brev, hvori jeg orienterede dig om den uret Staten og Justitsministeriet havde begået overfor min mor. Dette fordi Justitsministeriet ulovligt havde bortgemt bevismaterialet, der skulle bruges ved min mors faderskabssag, der blev afgjort i Retten i Korsør 16. juli 1946. Beviset for at Justitsministeriet havde bortgemt omtalte bevismateriale i form af et dokument, medsendes i form af en bog, der bygger på 25 års forskning og en ny byretsdom, der omstøder dommen fra 1946, fordi det gemte dokument finder jeg i Rigsarkivet og fremlægger det for Landsretten. Det omtalte dokument er gemt i strid med retsplejelovens § 41, Børnelovene af 1937 og internationale konventioner. Samtidig gør jeg dig opmærksom på at jeg har overtrådt min tavshedspligt. Jævnfør arkivlovens §§ 40, 41 og 50. Dels fordi jeg har taget kontakt med min familie og dels fordi jeg har publiceret det. Alt det gøres du opmærksom på.

Den 4. maj 2010

modtager jeg et brev fra dig og giver min henvendelse et sagsnummer 5129-115 samtidig med at din ministersekretær Tobias Elling Rehfeld, bekræfter

modtagelsen af mit brev af 21. april 2010. Samtidig skriver du at jeg ”snarest mulig vil modtage et svar”.

Den 2. september 2010

modtager jeg så svar fra dig. Du beklager i dit svar den behandling, min mor har fået, og bekræfter du ikke har læst bevismaterialet, kun bladret i det, samtidig gengiver du de henlæggelses regler, der er gældende for arkiv materiale. Du svarer ikke på nogen spørgsmål i brevet og du udviser ingen interesse med at jeg har begået kriminalitet ved at have overtrådt min tavshedspligt.

Du svarer ikke på en opfordring til at give min mor og tyskertøserne som helhed en undskyldning, du svarer ikke på hvorfor børnelovene og retsplejeloven blev tilsidesat, på trods alle dine udsagn i TV om din glæde ved at leve i en retsstat, kort sagt er dit svar et typisk politisk varm luft svar, et svar, der efter min mening, ikke er en stor politiker værdigt.

Den 27. september 2010

sender jeg dig mit svar på dit brev af 2. september 2010. Da jeg ikke har modtaget fyldestgørende svar i dit brev, uddyber jeg i mit nye brev, der er sendt anbefalet, problemstillingen omkring hvem i Justitsministeriet der gemte min mors papirer, jeg orienterer dig yderligere om Børnelovene af 1937, jeg nævner tyskertøserne som syndebukke ved samarbejdspolitikens sammenbrud, jeg gør dig bekendt med at retsplejeloven bliver tilsidesat, jeg viser dig eksempler på hvordan tyskertøserne udstilles.

Jeg gør dig opmærksom på dine utallige udtalelser i TV at du er stolt over at leve i en retsstat, upåagtet du selv tilsidesætter dette med den behandling, du lader overgå tyskertøserne i almindelig og min mor i særdeleshed.

Jeg nævner for dig hvorledes din forgænger i embedet Anders Fogh Rasmussen gav en undskyldning for statsmagtens historiske fejltagelser, og opfordrer dig til at gøre det samme overfor min mor og tyskertøserne og deres børn. Hvad gjorde disse unge uskyldige piger af landsskadelig virksomhed? De fulgte regeringens og kongens opfordring til at være venlige mod tyskerne at samarbejde med dem, de kom jo for at beskytte os. Så blev nogen forelsket, og der kom børn ud af det. Det er vel en naturlov, at der med kærlighed følger børn. De bliver så også gjort til syndebukke.

Jeg inviterede dig til at mødes med danske krigsbørns på vort landsmøde 2011, og så venter jeg på svar, som man normalt vil gøre når man har sendt et brev af sted, med en masse spørgsmål og endda en invitation. Men intet svar.

Den 19. oktober 2010

sender jeg dig igen et anbefalet brev, hvor i jeg høfligt gør dig opmærksom på at mit brev af 27. september henstår ubesvaret, og beder dig således foranlediget svare mig på mine breve. Men intet svar.

Den 10. november 2010

sender jeg dig igen et anbefalet brev og gør dig igen høfligt opmærksom på at du ikke har svaret mig på de tidligere breve. Da jeg har deltaget i byrådsarbejde i Næstved gennem 8 år, spørger jeg til hvornår jeg kan forvente et svar. Det var den politik vi havde dengang i byrådet og som også embedsværket havde at rette sig efter, at kunne man ikke straks svare på en henvendelse, så skulle man svare borgeren hvornår denne kunne forvente sagen behandlet, og modtage et svar. Samtidig medsendte jeg DKBFs foreningsblad Rødder, der lige var udkommet, og hvori vor korrespondance er gengivet. Men intet svar.

Den 12. december 2010

har jeg stadig ikke hørt fra dig. Dette får mig til at skrive en kommentar, der optages i Berlingske Tidende samme dag. I forbindelse med mit indlæg bringer Berlingske Tidende, BT og Jyske Vestkysten dobbelte opslag med artikler om den måde tyskertøserne og deres børn er behandlet på. Dette følges op af DR1 der i Aftenshowet mandag den 13. december 2010 bringer et indslag omhandlende tyskertøserne, deres børn og den undskyldning du burde give dem.

Den 17. december 2010

modtager jeg så et svar fra dig dateret 16. dec. 2010. I brevet svarer du stadig ikke på de spørgsmål jeg tidligere har stillet dig. Dog hæfter jeg mig ved at du skriver: ”Jeg tror, at alle i dag deler min opfattelse af, at de krigsbørn, der mødte en hård skæbne som følge deres oprindelse, var uden skyld heri. Vi deler alle et ansvar for, at hvert eneste barn mødes med respekt og uden fordomme.” Videre skriver du i svarbrevet: ”Derfor kan jeg også godt sætte mig ind i, at det må have været meget frustrerende, at processen med af afdække fortiden er blevet oplevet som meget besværlig.”

Lad mig lige erindre dig om at det var de regeringsbærende partier, statsmagten, der efter krigen og faktisk til dato har lagt os tyskerbørn hindringer i vejen for at kunne afdække fortiden. Alene det skylder statsmagten os en undskyldning for. Her er statsmagten også personificeret ved din person.

Lad mig videre erindre dig om at det var de regeringsbærende partier, statsmagten, der absolut efter krigen skulle udstille de kvinder med tyske militære faderskabssager i Statstidende med angivelse af navn og adresse på

både kvinden og den tyske soldat, men ikke nok med det så blev det sagesløse barn med fødselsdato også nævnt. Så kunne alle se hvem tyskertøserne var, hvor de boede og hvem børnene var og hvornår de var født. Alene det skylder statsmagten dem en undskyldning for, også her personificeret ved dig.

Du skriver videre i dit svar at: ”For så vidt angår det retlige spørgsmål om, hvorvidt de danske myndigheder i efterkrigstiden har handlet juridisk korrekt i forhold til adgang til sagsakter og arkivmateriale mv., vil jeg henvise til de relevante myndigheder, dvs. i første omgang Justitsministeriet, hvorunder Familiestyrelsen hører, og Kulturministeriet, hvorunder Statens Arkiver hører.”

Havde du gjort dig den ulejlighed at læse den bog jeg sendte dig, ville du erfare at din forgænger i embedet kom med den samme henvisning. Min sag har været igennem Justitsministeriet, Familienministeriet, Civilretsdirektoratet og Østre Landsret, hvor der ved dom af 4. april 2006 blev afsagt en kendelse at min faderskabssag kunne genoptages ved Retten i Korsør. Denne kendelse blev afsagt på baggrund af de dokumenter jeg fandt i Rigsarkivet og som var gemt væk af Justitsministeriet, og derfor ikke blev forelagt Retten i Korsør den 24. juli 1946. Da Retten i Korsør 60 år senere, får forelagt de samme dokumenter som Østre Landsret, finder retten det bevist at den tyske soldat, der blev frifundet i juli 1946, er min far og nu pådømmes faderskabet. Det er således bevist at Justitsministeriet gemte de dokumenter væk. Dokumenter der var rekvireret fra Berlin til brug i min faderskabssag. Så det juridiske er på plads, men det jeg efterlyser, er en politisk undskyldning.

Min bog ikke den eneste.

Nu er den bog jeg har udgivet og sendt dig et eksemplar af, ikke den eneste bog der fortæller om de lidelser tyskertøserne og deres børn har været udsat for. For blot at nævne nogle enkelte bøger burde du måske læse:

Professor ved RUC Anette Warring: ”Tyskerpiger under besættelsen og retsopgør.”

Lotte Tarp: ”- det sku´ nødigt hedde sig.”

Leif Hansen: ”I seng med fjenden.”

Lars Johansson: ”Signe.”

Arne Øland: ”Horeunger og helligdage.”

Bente Merrild: ”Sandheden i løggen.”

Ebba Drolshagen: ”Det skal de ikke slippe godt fra.”

eller se videoer fra TV-SYD: ”Født skyldig” og ”Opvokset på løgne og fortællinger”

Min bog er, så vidt vides, den eneste bog der klart beviser, og der er endda afsagt dom i sagen, at statsmagten gjorde fejl ved at gemme mine papirer væk i arkiver og handlede dermed i strid med lovgivningen her bl.a. Børnelovene og Retsplejeloven.

I professor Anette Warrings bog er et af bogens hovedpointer også: At tyskertøserne under besættelsen og retsopgøret i forhold til omverden, der var de fuldstændig uden retssikkerhed i både juridisk forstand og i forhold til deres almindelige omdømme og status. De var på forhånd dømt skyldige og havde ingen rettigheder.

Jeg skal også erindre dig om at to af datidens store humanister Hal Koch og Poul Henningsen udtrykte stor substantiel kritik af overgrebene mod tyskertøserne, men deres tænksomme udtalelser blev overdøvet af had og hævnlyst.

Det er derfor tiden nu er inde til du giver alle disse uskyldige mennesker, tyskertøser og børn en politisk undskyldning.

Den 3. januar 2011 sender jeg dig nu et åbent brev.

Sagen har nu været omtalt i BT, JV Jyske Vestkysten og Berlingske Tidende søndag den 12. dec. 2010, ligesom den har været omtalt i DR1 aftenshowet mandag den 13. dec. 2010 kl. 19.00. Mange positive tilkendegivelser er strømmet til mig og andre tyskerbørn, på baggrund af denne omtale, men også enkelte udtalelser, der stadig udtrykker hævn og fornedrelse. (Se Dagens Leder i JV den 13. dec. 2010).

Mine forgæves henvendelser til dig, mit debatindlæg i Berlingske Tidende og efterfølgende presseomtale, har nu vakt så stor interesse, ikke blot blandt de mere end 10.000 tyskerbørn, deres familier og de tyskertøser, der endnu måtte være i live, men også af den almindelige brede befolkning og pressen, derfor et åbent brev.

Tyskerbørnene og de mødre der måtte være tilbage, lever med en stadig påvirkning af det åg og den skyld, der tungt ligger på deres skuldre. De bøjer stadig nakken, går i flinkeskolen, tør ikke tale om fortiden eller med forældre, kender ikke til arvelige sygdomme, mange tør ikke tale om deres fortid, mange ved ikke de kan få adgang til arkiverne og skammen hviler på deres skuldre, og vil fortsat ligge der, indtil de får en undskyldning. En undskyldning der åbenbart er svær at fremsætte på grund af fortsat had og hævntørst. Og vi skriver det herrens år 2011.

Du skal ikke blot tænke på tyskertøserne og deres børn, men også på børnebørn og oldebørn, der nu er voksne eller i teenagealderen og, som ikke vil tale om deres rødder, eller måske slet ikke kender dem, fordi staten har gemt alt i arkiver. Vil du stadig have de skal føle skyld? I skolerne tales meget om børnenes bedsteforældre. Vore børnebørn kommer til os, fordi de i skolen har opgaver om "hvordan var det i gamle dage", og "hvad lavede din mor og far?", og de skal lave anetavler. Hvordan tror du det går?

Måske skal hele problematikken tages op om hvorvidt arkivlovene kan overskygge retsplejeloven? Når vore sager, der i arkiverne skulle være lukket til år 2025 og vi allerede fra 1999 kan få adgang til arkiverne. Det er dog en erkendelse af, at der er noget galt. Hvorfor fik jeg ikke adgang da jeg søgte første gang? Arkivloven blev vist først revideret i 2002?

Måske skal adgangen til arkiverne ikke omfattes af underskrivelse af tavshedserklæringer, alle lader hånt om dem alligevel inklusive dig selv.

Måske skulle du tale med de andre partier i Folketinget og få rettet op på hvordan man i en demokratisk retsstat kan lovgive så retsplejeloven ikke sættes ud af kraft af andre love f.eks. arkivloven. En retsstat bygger netop på at en part i en sag har adgang til sagens akter. Da jeg efter flere afslag endelig fik adgang til min sag, viste sagsbehandlingen at bygge på ulovligheder fra statens side, som der så blev rettet op på ved genoptagelse af min faderskabssag og en ændring af dommen.

Det kan da godt være jeg rejser et lille emne, men intet emne kan være for stort eller for småt til ikke at svare på. For os, der er en dal af emnet, betyder det meget. At svare på et brev er det jeg vil kalde almindelig dansk høflighed og respekt overfor andre mennesker. Dette upåagtet det er et principielt og kontroversielt emne der rejses. Tavsheden kan udtrykke magtesløshed og svaghed, eller er tavsheden et led i den stadige tilsidesættelse, nedgørelse og diskriminering af tyskerbørnene og deres mødre?

Jeg skal nok engang opfordre dig til at svare på mine henvendelser og give min mor og tyskertøserne og deres børn den undskyldning de fortjener. En undskyldning, der dækker over de historiske fejltagelser, den danske demokratiske retsstat har begået overfor den gruppe mennesker. Med en politisk undskyldning fra dig, i din egenskab af at være den person der repræsenterer statsmagten, slutter sagen for mit vedkommende.

Måtte jeg således endnu engang ønske dig og dine et godt nyt år og et godt valgår, samtidig skal jeg venligst anmode om dit svar.

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit
Skipperlodden 10
4736 Karrebæksminde

galvit@mail.dk

www.galvit.info

55441525

21567980

Vedlagt/vedhæftet debatindlæg fra Berlingske Tidende søndag den 12. dec. 2010

Daværende statsminister Anders Fogh Rasmussens undskyldning.

"Man må lære af historiske fejltagelser." Som tidligere Statsminister Anders Fogh Rasmussen udtalte det til de efterlevende familier til frihedskæmpere i Danmark i Mindelunden i Ryvangen i anledning af 60 års dagen for Danmarks befrielse: "En undskyldning kan ikke gøre historien om. Men den kan tjene til at erkende historiske fejltagelser. Så nuværende og kommende generationer forhåbentlig undgår lignende fejltagelser".

Jeg savner en lignende udtalelse fra vor nuværende Statsminister.

Men Statsminister Lars Løkke Rasmussen er stadig tavs, hvorfor? Hvad dækker Statsministeren over?

32 NYHEDER

Redigeret af Jacob Poulsen

Søndag 9. januar 2011

Tyskerpigerne

21.000

danskere blev interneret af modstandsbevægelsen efter Anden Verdenskrig. Heriblandt flere tusinde tyskerpiger. 13.600 personer blev senere løsladt uden at blive retsfulgt.

YDMYGET PÅ

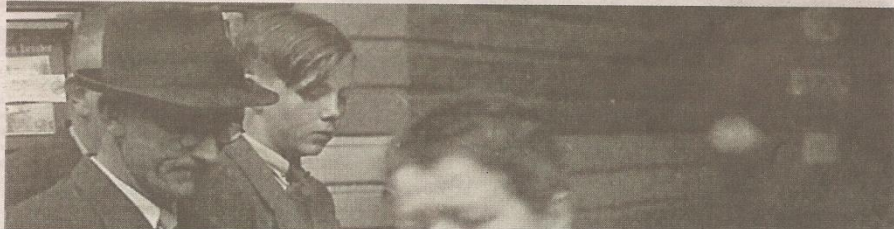
HÅN: Børn af tyskerpiger kræver officiel undskyldning

Af JESPER VESTERGAARD LARSEN

De blev omringet på åben gade. Deres tøj blev flået af. Deres hår blev klippet af.

De blev kaldt tyskertøser og feltmadrasser og hængt ud med navns nævnelse i den illegale presse. Hvad der for pigerne ofte var uskyldig kærlighed, blev af deres landsmænd betragtet som højforræderi.

Det er 55 år siden at Anden Verdenskrig sluttede, og de fleste af tyskernes danske kærester er døde. Men ydmy-

gelsen lever videre i deres børn, der stadig spejder forgæves efter en officiel undskyldning.

Særligt i dagene efter befrielsen gik en intens jagt ind på at fange de kvinder, der havde haft tyske kærester.

Jagten blev ført an af modstandsgrupper, men store flokke af helt almindelige danskere var med til at ydmyge piger og kvinder i bl.a. København, Aarhus, Aalborg og Roskilde. At klippe håret af tyskerpiger og hive tøjet af dem i fuld offentlighed blev en folkesport i Danmark.

Hagekors på brysterne

Mange af pigerne blev kørt væk på lastbiler, mens folk spyttede på dem. De mest uheldige fik malet hagekors på brysterne med cykellak.

Tyskerpigernes børn blev kaldt »drageyngel« og udsat for grov chikane. Flere af dem har i breve til statsminister Lars Løkke Rasmussen bedt om en officiel undskyldning.

»Vi forlanger ikke, at staten skal sige undskyld for, at vores mødre blev klædt nøgne og kronraget, for det var gadens parlament, der gjorde det. Men vi vil gerne have en undskyldning for, at man ikke hjalp os med at finde vores fædre,« siger Arne Øland, der er formand for Danske Krigsbørns Forening.

Forhindret i at finde fædre

Foreningen mener, at det danske retsvesen diskriminerede tyskerbørnene ved ikke at gennemføre de fædterskabsager, loven krævede. Derved blev børnene holdt fra at lære deres fædre at kende. Når de forsøgte at finde dem, blev de mødt af lukkede arkiver. Først i 1999 blev arkiverne åbnet, og da var mange af krigsfædrene døde.

I et svar til medlemmer af Danmarks Krigsbørns Forening, har statsministeriet henvist til Justitsministeriet og Kulturministeriet.

Mange af »tyskerpigerne« blev kørt væk på lastbiler, mens folk spyttede på dem. De mest uheldige fik malet hagekors på brysterne.

Foto: Frihedsmuseet

Søndag 9. januar 2011

NYHEDER 33

17-25

år var den typiske alder for tyskerpigerne. De kom fra alle dele af samfundet. En del af dem havde bopæl uden for forældrenes hjem og en relativt stor andel manglede en forælder.

ÅBEN GADE

Foto: Frihedsmuseet

At klippe håret af pigerne blev folkesport i Danmark. Herover til venstre foregår det i Aarhus - til højre er det i Ronne.

Jeg blev lagt for had

Som søn af en tyskerpige havde Georg Jensen en hård barndom

AF JESPER VESTERGAARD LARSEN

Der var folk i Vadum, som mente, at Georg Jensen skulle smides i fjorden, for sådan en tyskerunge »var ikke noget at gemme på«.

Georg Jensens far var tysk soldat, og hans mor blev betragtet som tyskerpige.

Den dag i dag husker han stadig, hvordan de voksne i den nordtyske landsby lagde ham for had.

»Mine jævnaldrene havde jeg ingen problemer med.

Det var de voksne, der var problemet,« fortæller han.

»Min skolelærer var modstandsmand, så jeg lærte ingenting

Georg Jensen

Hadet mod tyskerpigerne og deres børn betød, at han ikke fik sig en ordentlig uddannelse.

»Min skolelærer var modstandsmand, så jeg lærte ingenting i skolen. Jeg blev aldrig hørt i timen, men blev bare sat til at passe kakkelovnen med tøv. Da jeg

gik ud af skolen, kunne jeg dårligt nok stave mit eget navn,« siger Georg Jensen.

Oprindeligt er han døbt Günther Georg Niehaus Jensen, men da han skulle konfirmeres, foreslog præsten, at han sløjfede de tyske navne.

Trods hadet mod ham og hans familie, er Georg Jensen ikke en af dem, der kræver en undskyldning fra Lars Løkke Rasmussen.

»Vi blev dårligt behandlet, det kan vi hurtigt blive enige om. Men hvad skal en undskyldning nytte. Dem, der burde sige undskyld, er jo væk,« siger han.

Læs historien om Georg Jensens forældre på næste side.

Georg Jensens liv er præget af, at han er søn af en »tyskerpige«.

LÆS MERE PÅ NÆSTE SIDE

34 NYHEDER

Redigeret af Jacob Poulsen

Søndag 9. januar 2011 **BT**

Naive piger eller stikkere?

16 pct.

Ca. så mange af tyskerpigerne var nationalsocialistisk indstillet.

FLYGTEDE FRA M

TYSKERPIGE:

Ketty Marie Jensen måtte nærmest gå under jorden for at undgå hævnen fra gadens parlament

AF JESPER VESTERGAARD LARSEN

Da Anden Verdenskrig var slut, måtte Ketty Marie Jensen flygte til Fredericia. Alle hjemme i Nørresundby vidste, at hun var tyskerpige.

Fleere af hendes veninder var blevet klippet skaldede af modstandsfolk. En af dem havde begået selvmord af ren og skær skam.

Ketty havde fadderskabs-papirerne, der dokumenterede, at hendes to-årige søn, Günther, var søn af en tysk soldat. Af frygt for konsekvenserne, gemte hun papirerne i bagbeklædningen til et maleri.

Barn af krigen

Det fortæller Günther, der i dag hedder Georg Jensen, til B.T. Han er bokstaveligt talt et barn af Anden Verdenskrig, som han selv er for ung til at huske.

Günthers far hed David Georg Niehaus. Han var flymekaniker og befalingsmand i Luftwaffe. Ved krigens begyndelse blev han udstationeret i Nørresundby, hvor han havde til opgave at holde maskinerne klar til operation.

Ville købe æg

Ketty Marie Jensen gik rundt i haven til sine forældres hus, da en gruppe tyske soldater kom marcherende forbi. De var på vej til skydebanen for at holde deres skydefærdigheder ved lige.

En soldat spurgte, om han kunne købe nogle æg, og de to

faldt i snak. Det gentog sig et par gange, og efterhånden udviklede det sig til et forhold.

David Georg Niehaus kom ofte forbi familiens hus, når han havde fri om aftenen og senere fik Ketty Marie Jensen arbejde på kasernen.

Russisk krigsfangelejr

I 1942 blev Günther født, men et halvt år senere blev David Georg Niehaus sendt til Norge og havnede i russisk krigsfangeskab.

I 1946 vendte han tilbage til et Sønderbommet Tyskland i totalt kaos. I et brev tilbød han Ketty Marie Jensen at rejse derned, men hun afsløj, fordi hun ikke ville rejse til et Tyskland i ruiner med et lille barn på armen.

Senere forsøgte Georg Jensen, at finde sin tyske familie. I 1998 lykkedes det ham at finde en kusine, men da havde David Georg Niehaus været død i otte år.

jvl@bt.dk

Ketty Marie Jensen mødte tilfældigt David Georg Niehaus og forelskede sig i ham. Han var flymekaniker og befalingsmand i Luftwaffe, udstationeret i Nørresundby. Privattfoto

Umiddelbart efter befrielsen gik modstandsfolk igang med at hente formodede stikkere og andre, der havde samarbejdet med tyskerne. Foto: Scanpix

Søndag 9. januar 2011

NYHEDER 35

» Vi hentede hende og kørte hende ud i en grusgrav. Og så pillede vi alt tøjet af hende, og hun stod splitternøgen, og så klippede vi hende skaldet. Totalt. Hun havde ellers flot hår.

Berretning fra en anonym modstandsmand

» Jeg sad i spjældet sigtet for at være stikker. Det var jeg ikke. Det var jo bare kærlighed, fest og fjas

Inger, anonym tyskerpige

ODSTANDSFOLK

Hængt ud i Statstidende

Erik Galvits mor, Inger, blev hængt ud som tysker efter krigen.

I dag kræver Erik Galvit en undskyldning fra Statsminister Lars Løkke Rasmussen.

Erik Galvits far, Fritz Otto, var tysk sømand. Han havde sejlet på en dansk travler og kunne lidt dansk. Da krigen brød ud, blev han indkaldt til den tyske marine og udstationeret på et krigsskib i Korsør.

Dér mødte han Inger.

De to mødte hinanden på havnen i Korsør, var Inger blevet gift med en dansk mand. Det blev hun, så ingen skulle fatte mistanke om, at hendes søn var tyskerbarn.

Den hemmelighed fik hun dog ikke lov til at holde på.

Efter krigen blev navnene på en række tyskerpiger offentliggjort i Statstidende, og Ingers navn var at finde på listen.

Erik Oluf Otto Galvit vidste ikke, at hans far var ty-

sker. Han havde dog en fornemmelse, at der var noget galt.

»Som barn vågnede jeg nogle gange midt om natten og så min mor sidde og ryge

cigaretter og drikke sort kaffe, mens hun græd,« fortæller Erik Galvit. Først da Inger lå for døden på Frederiksberg Hospital, lærte han sandheden at kende.

»Hun hviskede ind i mit øre, at min far var tysk soldat,« fortæller Erik Galvit.

Fandt sine halvbrødre
Efter lang tids juridisk kamp fik han endeligt bekræftet, at Fritz Otto var han far. På det tidspunkt var Fritz Otto død, men Erik Galvit fandt frem til hans andre sønner, som han den dag i dag stadig har kontakt til. jvl@bt.dk

» Nogle gange vågnede jeg midt om natten og så min mor sidde og ryge cigaretter og drikke sort kaffe, mens hun græd

Erik Galvit, søn af tyskerpige

sker. Han havde dog en fornemmelse, at der var noget galt.

»Som barn vågnede jeg nogle gange midt om natten og så min mor sidde og ryge

cigaretter og drikke sort kaffe, mens hun græd,« fortæller Erik Galvit. Først da Inger lå for døden på Frederiksberg Hospital, lærte han sandheden at kende.

ANNONCE

DKBF henvender sig til Statsminister Lars Løkke Rasmussen.

På baggrund af alle de breve Statsministeren har modtaget fra foreningens medlemmer, med en masse spørgsmål omkring arkivadgang, sagsbehandling og faderskabssager m.v. bliver Statsministeren igen bedt om en stillingtagen til sagen om de danske krigsbørn. Om hvorfor børnelovene af 1937 ikke gælder for danske krigsbørn, om diskriminering osv.

Således foranlediget sendte også formanden for DKBF Arne Øland den 16. november 2010, på bestyrelsens vegne, et brev til statsminister Lars Løkke Rasmussen. I brevet beder formanden nok engang Statsministeren om en stillingtagen til denne

”ulovmedholdige praktisering af Børnelovene af 1937, der medførte, at tusinder af danske statsborgere måtte vokse op uden den viden om egen herkomst, som disse love ellers søgte at sikre – af hensyn til samme børns overlevelse.”

Længere nede i brevet skriver Arne Øland:

”Jeg ser frem til en stillingtagen fra statsministerens side.”

Ja, men det er vi mange der gør. Andre krigsbørn mener, at ikke bare tyskerbørn i første slægtled vil lide under statsmagtens tyranni og mangel på at gøre det godt igen, men det vil udstrække sig til 7 slægtled.

Indlæg af ”Julius” i Danske Krigsbørns Debatforum.

Det lader til man i forbindelse anonymer sæddonorer, slår meget på børns rettigheder til at kende deres biologiske fader. Man er næsten ude i at disse børn har et psykologbehov.

Der er forskel på folk, lader det til. Dette store behov for kendskab til den biologiske fader gælder ikke for krigsbørn. Disse kvinder der sveg de danskes kamp for frihed og forurenede det danske blod ved at lade sig besvangre af udenvælts fjende, deres afkom skal være forbandet indtil 7 slægtled.

Indsendt af Julius kl. [00.55](#) [4 kommentarer](#)

Redaktionen er bekendt med hvem Julius er.

Silkeborg, den 16. november 2010

Hr. Statsminister Lars Løkke Rasmussen

Vedr. danske krigsbørns henvendelser

Foranlediget af at flere af vore medlemmer har henvendt sig til dig i de sidste par måneder, vil jeg på vegne af DKBF's bestyrelse komme med et par kommentarer.

Det er sikkert ikke rimeligt, at bede en statsminister, der er født næsten tyve år efter Danmarks befrielse, om en undskyldning for den særbehandling de danske krigsbørn blev genstand for af den daværende politiske ledelse og statsadministration.

Men man kan vel godt bede en minister om at tage stilling til denne i vore øjne ulovmedholdelige praktisering af *Børnelovene fra 1937*, der medførte, at tusinder af danske statsborgere måtte vokse op uden den viden om egen herkomst, som disse love ellers søgte at sikre – af hensyn til samme børns overlevelse. Eller kan man ikke?

K.K. Steinckes børnelove fra 1937 indførte rettigheder for "uægte børn" ved (med få undtagelser) at ophæve modres ret til at hemmeligholde faderskabet. Med disse børnelove skulle faderskab så vidt muligt fastslås, en familierpolitik, der stod i skærpende kontrast til Heinrich Himmlers fantasier om Lebensborn og biologisk faderskab uden forpligtelse til faderligt ansvar. Betydende nok blev det Himmlers forestillinger, der kom til at dominere den danske efterkrigstids behandling af krigsbørnene – men også andre, rent danske børn født udenfor ægteskab blev ramt.

Selvom mor og barn ifølge børnelovene er parter i en faderskabs sag og dermed har krav på aktindsigt ifølge retsplejeloven, så nægtede statsadministrationen krigsbørnene aktindsigt i disse sager helt frem til 1999; Justitsministeriets Civilretsdirektorat, Overpræsidium og Amter, Statens Arkiver samt kirken og dens præster – alle afslog de enhver tale om aktindsigt.

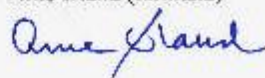
De af vore medlemmer, der – efter at arkivernes 'praksis blev lempet' i 1999 – har haft overskud og mulighed for at finde slægtninge i Tyskland, og har opnået tilladelse til genoptagelse af faderskabs sag, har alle fået fastslået faderskabet retligt, i nogle tilfælde med brug af dna.

At nogle-og-tres-årige danske statsborgere i dag skal bruge egen og samfundets tid, energi og penge på at søge at fastslå, hvem der er deres fædre, er sørgeligt men sandt, da det i de fleste tilfælde kunne og burde være gjort for lige så mange år siden. Det eneste opløftende er, at det trods alt stadig kan lade sig gøre i visse tilfælde, hvor tidens nådesløse erodering af samfundets hukommelse endnu ikke har gjort sig gældende.

Jeg ser frem til en stillingtagen fra statsministerens side ...

med venlig hilsen på vegne af bestyrelsen for *Danske Krigsbørns Forening* (www.krigsboern.dk), medstiftere af *Born Of War international network* (www.bowin.eu)

Arne Øland (formand)

Arne Øland, Lupinvej 54, 1.tv, 8600 Silkeborg, Danmark. Tel.: 86 45 38 83, e-mail: aoc1915@gmail.com

Får dette traume da aldrig en ende?

Forskelsbehandling, eller har tyskerbørnene ikke indflydelse nok?

Eller har alle embedsmænd og politikere så meget blod på hænderne så det ikke kan vaskes af? Det kan da virke noget besynderligt at grønlandske faderløse børn nu skal have en fader. Det har siden Børnelovene fra 1937 været en menneskeret, bare ikke for tyskerbørn og grønlandske børn. Vedr. tyskerbørn var loven gyldig, men den blev bare sat ud af kraft af politikerne, medens loven for grønlandske børn først blev gældende fra 1963 og henholdsvis 1974.

Det interessante ved denne grønlandske sag er, at det nu kommer frem, at en dom fra 2009 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en tysk sag fastslog, at det er i modstrid med menneskerettighederne at nægte uægte børn arveret efter deres fader.

Dette må så også gælde for danske og grønlandske børn. Desværre er Danske Krigsbørns Forening ikke repræsenteret i Folketinget og skal ikke tælles med når man skal ramme tallet 90, men det skal de nordatlantiske.

Statsministeriet og Landsstyret igangsatte i november sidste år en historisk kulegravning af den gamle børnelov, for at afdække, hvorfor grønlandske børn er havnet i et juridisk tomrum.

Folketingsmedlem Juliane Henningsen, der er valgt på Grønland, vil ikke nøjes med en historisk analyse, men udtaler: "Vi vil have lovgivning og handling." Foreningen "De Juridisk Faderløse" har 60 medlemmer og stifteren Tida Ravn udtaler: "Vi vil have ret til at få vore faderskabssager afklaret, og vi vil have samme rettigheder til vores far som alle andre.

Det anslåede tal af tyskerbørn er omkring 12.000, så mange faderløse grønlandske børn kan der ikke være, alene fordi den grønlandske befolkning kun udgør ca. 57.000, så antallet må være langt mindre. Foreningen De Juridisk Faderløse har 60 medlemmer mod DKBF der har små 300. Man må således sige at den grønlandske population skulle have langt mindre opmærksomhed end tyskerbørnene i Danmark. Hvorfor interesserer det Statsministeren så meget?

Tyskerbørnene i Danmark udgør da også en valggruppe, men måske er det nok som direktøren for Civilretsdirektoratet Dorrit Sylvest Nielsen udtaler:

"Denne sag er ikke den, vi har prioriteret allerhøjest, fordi den rejser en masse tunge spørgsmål omkring det her".

Ny forening for juridisk faderløse stiftet Kattuffik Ataata hedder foreningen stiftet onsdag aften.

- 27Del

-

-

- [Print](#)

- [E-Mail](#)

-

-

-

Af [redaktionen](#) 01-07 2010 - 14:16

Formand for den nye forening Kattuffik Ataata - på dansk, Landsorganisationen Far - blev Tida Ravn, mens Klaus Frederiksen blev næstformand. Det skriver knr.gl.

De øvrige medlemmer i bestyrelsen er Ludvig Sethsen, Anne Sofie Hardenberg og Kirstine Lennert.

De juridisk faderløse er født udenfor ægteskab. De kæmper for juridiske rettigheder i form af etableret fadescap og arverettigheder. Sidst er statsminister Lars Løkke Rasmussen meldt, at de juridiske faderløses situation skal undersøges.

De juridisk faderløse startede deres arbejde efter Anne Sofie Hardenbergs bog 'Kampen for en far' udkom sidste år i november.

Det er da også interessant at læse at det sidste er at Statsminister Lars Løkke Rasmussen har meddelt at de juridiske faderløses situation skal undersøges. Hvad om han interesserede sig for tyskerbørnenes situation?

Du er her: [TEMA: Hvem er min far?](#)

[Behersket glæde
hos juridisk
faderløse](#)

Onsdag 10. november

2010 10-11-10 14:41

- Et skridt på
vejen. Det siger
formanden for
Kattuffik Ataata,

foreningen for de juridisk faderløse i Grønland, Tida Ravn.

Læs mere >

Historisk udredning starter

Tirsdag 09. november

2010 09-11-10 17:17

Nu sker der noget i sagen om de såkaldt "juridisk faderløse". Allerede senest juni næste år, skal en historisk udredning ligge klar.

Læs mere >

De juridisk faderløse får deres forening

Torsdag 01. juli 2010

01-07-10 13:01

Gruppen Juridisk Faderløse stiftede i går foreningen Katuffik Ataata.

Læs mere >

Juridisk Faderløse venter med at juble

Søndag 13. juni 2010

13-06-10 19:00

Nyheden om, at statsministeren er åben over for en

undersøgelse af de juridiske faderløse, får ikke armene i vejret hos den kommende forening.

Læs mere >

Lov om juridisk faderløse skal afdækkes

Lørdag 12. juni 2010

12-06-10 15:10

Statsminister Lars Løkke Rasmussen har åbnet op for, at lovgivningen om de juridisk faderløse skal undersøges. Inden årets udgang skal der også findes en fælles løsning på danmarkspræstens fremtid, oplyser Kuupik Kleist.

Grønlandske børn skal kende faren

KØBENHAVN: Høberinget er på vej med hjælp til grønlændere, der siden de var børn har været fanget i en juridisk mareridt.

Kristeligt Daghjælp skriver, at politikere fra højre til venstre i folketingsalen håvklæber om børnenes krav om at få fastlagt identiteten på deres biologiske far - typisk en dansk mand.

- Det er en mangel, at man ikke kan få at vide, hvem ens far er. Hvis de har behov for en livsændring, så støt vi det, siger Tom Behnke. De konservative er et politiske ordfører.

Grønlandske børn, der frem til 1963 blev født uden for ægteskab af en grønlandsk mor og en dansk far, har aldrig fået faderskabet fastslået. Færens navn står ikke på fødselsattesten. De har heller ikke arveret.

Sagen kommer bag på de danske politikere.

- Det er uforståeligt og ulykkeligt. Der bør være rettesop på den skæde, der

er sket, siger Socialdemokraternes grønlandsordfører, Mogens Jensen.

Flere hundrede voksne børn af danske fødre kæmper i dag for at få deres faderskabssager afklaret. Også Landstyre har i år været stillet konfrontation med ændring. Vandskyrtesmand Knud Kleist (DA) siger, at "det hastes".

- Folk skal have mulighed for at holde deres ophav i kød og blod. Og så er det ærgerligt, hvis man allerede er død, siger Knud Kleist til Kristeligt Daghjælp.

Rechtsvalgets nazi-formand Karina Lorenzen Delehard (NF) vil rejse sagen over for justitsministeren.

- Det skal gå stærkt, siger hun.

Justitsministeriet arbejder nu på en ny beredelseslov for Grønland. Her søger man en juridisk løsning, som sikrer børnenes rettigheder med tilhørende kende-kraft. Det betyder, at mange danske familier får en ny søn eller datter.

1/2-11

Forside | Presse | Pressemiddagelser | Arkiv | Lars Løkke Rasmussen | Historisk udredning om de juridisk faderløse i Grønland

Historisk udredning om de juridisk faderløse i Grønland

09.11.10

Regeringen og Grønlands landstyre er enige om, at der skal udarbejdes en historisk udredning af retssituationen for børn født uden for ægteskab efter grønlandsk og dansk ret, før børneloven for Grønland trådte i kraft. For Vestgrønland trådte loven i kraft i 1963 og for Østgrønland i 1974.

Udredningen skal beskrive, hvilke overvejelser der lå til grund for at opretholde eller ændre retsstillingen i Grønland frem til 1963/1974. Ligeledes skal udredningen beskrive i hvilket omfang, der var dialog mellem danske og grønlandske myndigheder herom.

Udredningen udarbejdes af professor Linda Nielsen, adjunkt Snill Andersen. Næst og sidste mæg. Jens Heinrich.

Udredningen forventes at være færdig den 1. juni 2011.

[Kommissorium for udredningen kan findes på Statsministeriets hjemmeside.](#)

Kommissorium

Regeringen anmoder – efter drøftelse med Grønlands Selvstyre – professor Linda Nielsen, adjunkt Sniff Andersen-Nexø og cand. mag. Jens Heinrich om at udarbejde en historisk udredning om baggrunden for, at retsstillingen for børn født uden for ægteskab var forskellig i Grønland og i Danmark frem til ikrafttrædelsen for Vestgrønland i 1963 og for Østgrønland i 1974 af lov nr. 197 af 16. juni 1962 for Grønland om børns retsstilling.

Udredningen bør beskrive retsstillingen for børn født uden for ægteskab efter grønlandsk henholdsvis dansk ret fra omkring 1914, hvor man får de første positive bestemmelser i Grønland, og frem til 1963 henholdsvis 1974 samt foretage en sammenlignende analyse af retsstillingen. Udredningen bør endvidere bl.a. beskrive, hvilke overvejelser der lå til grund for at opretholde henholdsvis ændre retsstillingen i Grønland i perioden, samt i hvilket omfang der var dialog mellem danske og grønlandske myndigheder herom.

Udredningen bør tilstræbes at være på maksimalt ca. 60 sider, inkl. sammendrag og konklusionsafsnit, men ekskl. bilag.

Udredningen bedes afgivet til regeringen senest den 1. juni 2011 med henblik på efterfølgende offentliggørelse.

Kildemateriale

Grundlaget for forskernes undersøgelse vil bl.a. være de akter, som måtte bero hos berørte statslige myndigheder, især det tidligere Ministerium for Grønland, Justitsministeriet, Statsministeriet og Rigsombudsmanden i Grønland (tidligere Landshøvdingen over Grønland). Forskerne vil endvidere kunne anmode om adgang til akter hos andre myndigheder.

Forskerne vil få adgang til myndighedernes akter, herunder i Rigsarkivet. Myndighederne vil i den forbindelse bestræbe sig på at yde arkivadgang og meroffentlighed i videst muligt omfang og er indstillede på at medvirke til offentliggørelse af bilagsmateriale i forbindelse med forskernes udgivelse af udredningen.

Grønlands Selvstyre har tilkendegivet, at selvstyrets relevante akter vil blive stillet til rådighed efter anmodning fra forskerne på de vilkår, som selvstyret angiver.

De nærmere retningslinjer for forskernes adgang til og brug af akter hos danske myndigheder fremgår af bilaget til kommissoriet.

Kristelig Dagblad 21. januar 2011 Sektion Liv og Sjæl

Dansk lov diskriminerer børn i Grønland

Anne Sofie Hardenbergs far, Svend Weber (på væggen), var en dansk ingeniør. Først som syvårig fik hun at vide, hvorfor hun var lysere i huden end sine kammerater, og som næsten voksen lærte hun sin far og hans familie at kende. I Grønland har hun været med til at bryde tabuet om de danske bygningsarbejderes grønlandske børn --

Emneord for denne artikel

[Danmark](#) | [Grønland](#) | [Kuumik Kleist](#) | [kolonitiden](#) | [faderskab](#) | [uøgte børn](#)

21. januar 2011

Danske mænd er i årtier sluppet for forpligtelser over for deres egne børn, der i dag er voksne og nu stiller krav.

Hundredvis af danske mænd, der i 1950'erne og 1960'erne havde forhold til kvinder i Grønland, risikerer nu at blive indhentet af fortiden og blive ualpeget som fædre til børn, de aldrig har kendt eller anerkendt.

Hidtil har børneloven stillet de grønlandske børn ringere end danske børn født uden for ægteskabet. Grønlandske børn født før 1963 har indtil nu ikke haft krav på at få fastslået en biologisk far, og derfor har de heller ikke arveret efter deres far -- ofte en dansker.

"De danske fædres almindelige forpligtelser er sat ud af kraft over for de grønlandske børn," siger landsstyreformand Kuupik Kleist (LA) til Kristeligt Dagblad.

Sagen kan bringe Danmark på kant med menneskerettighederne, viser en dom fra Menneskerettighedsdomstolen.

De ramte grønlændere er flere hundrede børn af danske mænd, som i 1950'erne og 1960'erne i stort tal var i Grønland for at arbejde. Mænd, som under opholdet fik et barn uden for ægteskab med en grønlandsk kvinde.

Disse børn er vokset op uden krav på at få deres fars identitet fastslået ved blodprøve og dom. Og de har ikke arveret efter deres far.

I Danmark holdt man i 1938 op med at skelne mellem "uægte" og "ægte" børn, og det betød, at børn født uden for ægteskab har haft retskrav på at få fastslået den biologiske far. Først i 1963 kom det samme til at gælde i Grønland, og dermed har grønlandske børn i årtier haft en ringere retsstilling end danske børn.

"Nogle af de her mennesker vil gerne i tide finde ud af, hvem deres far er. De vil gerne have en chance for at møde deres ophav i kød og blod. Og så er det ærgerligt at finde ud af, at han allerede er død," siger Kuupik Kleist.

I Grønland kæmper foreningen De Juridisk Faderløse for en lovændring. Den kræver, at nu voksne børn får ret til at kende deres fars identitet. Mange har et ønske om at finde deres far og familien i Danmark. Og de kræver ret til at arve.

"Vi vil have ret til at få vores faderskabsager afklaret, og vi vil have samme rettigheder til vores far som alle andre," siger Tida Ravn, stifter af De Juridisk Faderløse, som har 60 medlemmer.

Landsstyret har længe påtalt, at grønlændere født uden for ægteskab mangler arveret efter deres far. Flere danske justitsministre har gennem årene lovet at se på sagen, men ministeriet har stadig ikke fremlagt et lovforslag.

Efter en dom fra 2009 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol haster det med en løsning. I en tysk sag fastslog domstolen, at det er i modstrid med menneskerettighederne at nægte nægte børn arveret efter deres far.

Statsministeriet og Landsstyret søsatte i november sidste år en historisk kulegravning af den gamle børnelov for at afdække, hvorfor grønlandske børn er havnet i det juridiske tomrum.

Men folketingsmedlem Juliane Henningsen (LA), valgt i Grønland, vil ikke nøjes med en historisk analyse.

"Vi vil have lovgivning og handling," siger hun.

Landsstyreformand Kuupik Kleist sagde i sidste uge på et møde i Statsministeriet, at det er en sag, der "haster".

Forskerne afleverer deres rapport til sommer.

DKBF Danske Krigsbørns Forening.

Danske Krigsbørns Forening har i mange år aktivt forsøgt at få de danske myndigheder og politikere i tale. Således har vor formand Arne Øland i en kronik i Jyllands-Posten den 3. maj 1997 og igen i en artikel i Berlingske Tidende 17. februar 1999 forsøgt at råbe myndigheder og politikere op, men forgæves.

I en henvendelse dateret 9. april 1999 til daværende Justitsminister Frank Jensen, rejses en masse spørgsmål omkring tyskerbørnenes rettigheder, eller måske snarere mangel på samme, der rejses spørgsmål om myndighedernes manglende lyst til at besvare henvendelser fra tyskerbørn, der stilles spørgsmål om Dommerkontor, Civilretsdirektorat, Amt og Landsarkivs ulovmedholdige praksis.

I brevet orienterer Arne Øland om hvorledes norske krigsbørn har modtaget en officiel undskyldning fra både verdsligt og kirkeligt hold, en undskyldning som de danske politikere også burde give de danske krigsbørn.

I Civilretsdirektoratet har man ikke travlt. Nu har DKBF dog fået et sagsnummer 199-7109-4 og selv om DKBF og Civilretsdirektoratet har møde den 14. marts 2000, skal det tage mere end tre måneder for Civilretsdirektoratet at skrive om hvad man aftalte på mødet, dette sker i brev dateret 19. juni 2000.

Den 26. juni 2000 skriver Arne Øland igen til Civilretsdirektoratet, og beder i al enkelhed om at Justitsministeren/Civilretsdirektoratet tager stilling til, om der er sket en diskrimination af tyskerbørnene eller ej.

Den 11. juli 2000 skriver Justitsminister Frank Jensen tilbage, men svarer ikke på om der er sket diskrimination eller ej, men slutter med at skrive:

”Jeg skal dog allerede nu gøre opmærksom på, at jeg som justitsminister er afskåret fra at udtale mig om domstolenes afgørelser og praksis.”

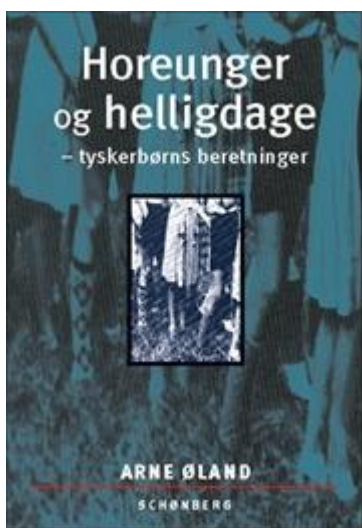
Hvis ikke en Justitsminister skulle kunne udtale sig om hvorvidt tyskerbørn har været udsat for diskrimination eller ej – hvem skulle så.

Den 27. juli 2000 skriver Arne Øland tilbage og takker for det ”venlige, men henholdende brev af 11. juli.”

I brevet kommer Arne Øland ind på at Justitsministeriets handling kan sammenlignes med ”nægtelse af familiesammenføring” og at Justitsministeriet har et ansvar for at ”domstolenes afgørelser og praksis har i allerhøjeste grad været styret af Justitsministeriet, der med sine cirkulærer og cirkulæreskrivelser fastlagde landets officielle, juridiske kanon.”

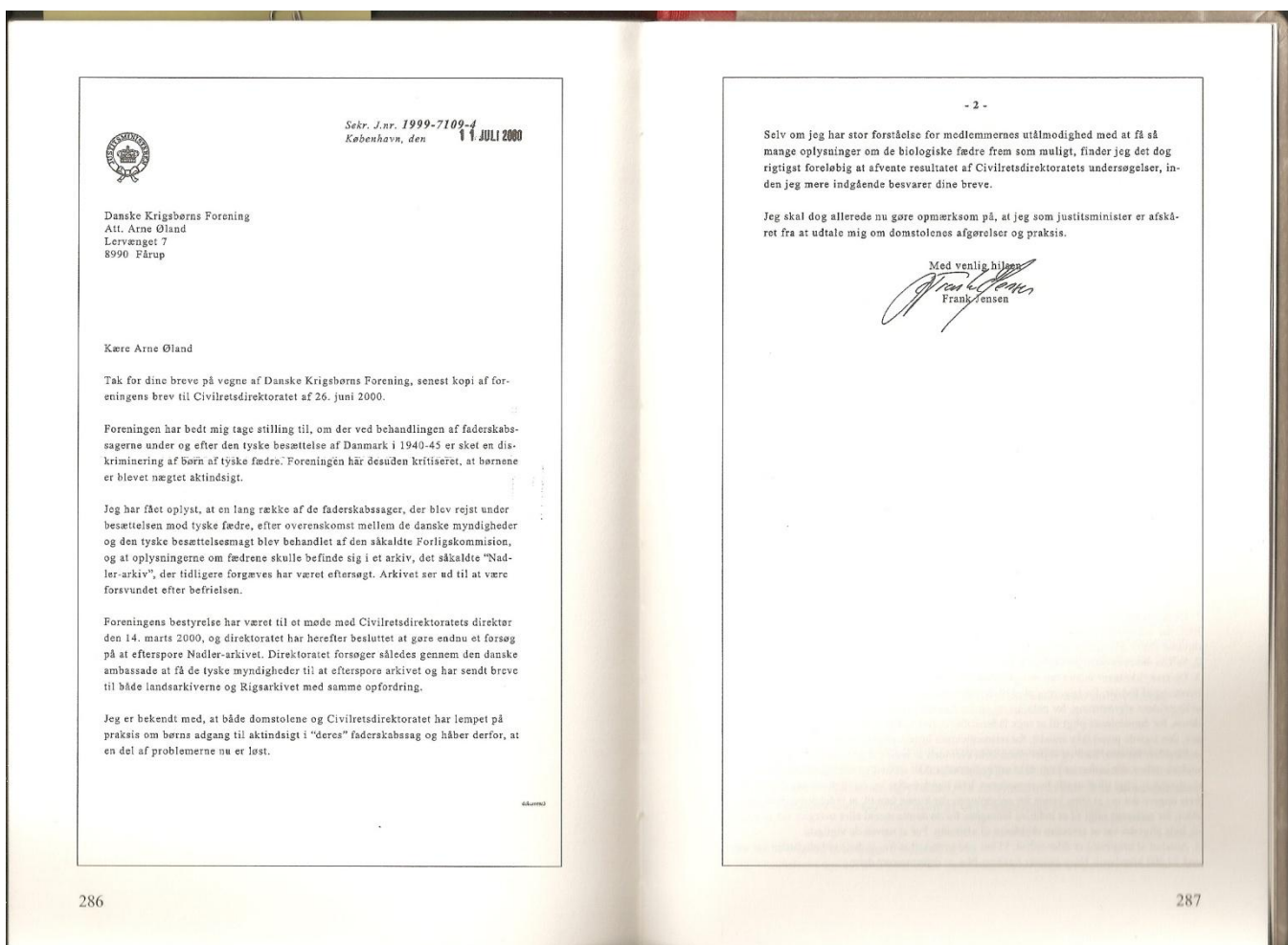
Således er der ingen grund til at Justitsminister Frank Jensen, vasker hænder. Hvorfor kunne han ikke bare give et ja eller nej svar?

Alt det jeg her refererer til kan ses gengivet i Arne Ølands bog fra 2001 ”Horeunger og Helligdage”

”Vi yngre får ikke altid svar på de spørgsmål, vi stiller de gamle, og de synes nok, vi spørger forkert. De første dage efter befrielsen stod jeg på Toftegårds Plads og hujede ”nazisvin” efter de sølle tyske soldater, der traskede ud ad Køge Landevej. Indtil min mor lagde en blid hånd på min skulder og sagde: ”Du kan naturligvis råbe, hvad du vil men husk din far er tysker”. Det husker jeg.”

Fra artikel Vær varsom, af Niels Ufer. BT den 22. marts 1988.

Svar fra Justitsminister Frank Jensen 11. juli 2000.

Danske Krigsbørns forening

Fårup den 27. juli 2000

Justitsminister Frank Jensen
Civilretsdirektoratet
Æbeløgade 1
2100 København Ø

Vedr. Sekr. Lnr. 1999-7109-4 brev fra Justitsminister Frank Jensen

Kære Frank Jensen,

Tak for dit venlige, men henholdende brev af 11. juli. Du har ret i, at det er manglen på viden om *besættelsens illegitime børn*, der virker handlingslammende både for de mange krigsbørn og en justitsminister. Jeg har foreslået at råde bod på dette, ved at prioritere forskning på området¹, ligesom der bliver i Norge, og som der fx her i landet er fundet ekstrabevilninger til, hvad angår *erhvervslivet under besættelsen*.

Der kan formentlig ikke være tvivl om, at noget må være gået grueligt galt, når der til trods for en lov², der påbød faderskabet fastslået til børn født uden for ægteskab, alligevel indenfor en ganske kort periode på 5 år opstod en tusindtallig skare³ af børn for hvilke dette ikke blev tilfældet – måske flere end 12.000 børn. En screening af kirkebøgerne vil med stor sandsynlighed vise, at der faktisk talt ikke findes børn med tyske fædre fra årene 1940 til 1946 – i modstrid med fakta.

Om der var tale om et generelt nederlag for Zahle's og Steincke's børnelovs-kompleks (7 love i alt), eller om der, som vi tror, var tale om *særlige politiske*

1. En forskning jeg i al beskedenhed har taget hul på sammen med Bjarne Schmidt, og som RUC har anbefalet. Se venligst min ansøgning om fondsmidler fra SHF, som jeg *vide bonum* gav direktør Dorrit Sylvest Nielsen en kopi af ved mødet i Civilretsdirektoratet den 14. marts.

2. Se *Lov om børn uden for ægteskab nr. 131 af 7. Maj 1937*

3. Diverse cirkulærer vidner om den gennemførte administration: for *jordemødrenes pligt* til indberetning af fødsler, for *jægerens pligt* til at indsende udviklingsskema for bopæle af hensyn til avlingstidens afgrænsning, for *politets og senere Modrehjælpsens pligt* til afhøring af barnemoderen, for *domstolens pligt* til at søge faderskabet oplyst ved bl.a. at afhøre alle relevante vidner, den sigtede mand ikke mindst, for *retsmedicinske lægers pligt* til at gennemføre blodtypeundersøgelser for mor, barn og sigtet mand samt eventuelt år senere at gennemføre antropologiske undersøgelser, for *amternes pligt* til at udfærdige eller ikke udfærdige bidragsresolutioner, for *domstolens pligt* til at straffe barnemoderen, hvis hun tav eller løj, og til at udpege en værge, hvis opgave det var at fritte hende for oplysninger, der kunne føre til, at faderskabet blev fastslået, for *amternes pligt* til at inddrive bidragene fra de dømte mænd eller overgive det til *politiet*, hvis pligt det var at arrestere skyldnere til afsoning. For at nævne de vigtigste.

4. Antallet af krigsbørn er ikke oplyst. Vi har god grund til at tro, at der i virkeligheden var mere end 12.000 krigsbørn. *Vores* projekt forsøger bl.a. at dokumentere dette.

288

hensyn i en kort periode af landets historie – hensyn der fik afgørende betydning for især de tusinder af endnu umælende og umyndige, uægte borgere, loven skulle sikre – vil fremtidig forskning kunne afsløre. Jeg har endnu kun haft lejlighed til at se et relativt begrænset udvalg af faderskabssagerne fra den relevante periode, men der er mange indici, der understøtter vores hypotese om diskrimination.

Hvad angår det savnede tyske arkiv kan jeg oplyse, at mange af Forligskommissionssagerne findes i kopi Rigsarkivets særlige arkiv fra Justitsministeriets 1. ekspeditionskontor (årstal i kode efterfulgt af hovednummer 161 efterfulgt af løbenummer, angiveligt 5.579⁴ i alt), men der mangler for meget, hvis det er rigtigt, at Nadler afleverede det hele (2 vognlæs) til Topsøe-Jensen i Justitsministeriet ved kapitulationen. Og der er vel ingen grund til at tro, at han ikke gjorde. Jeg vægrer mig ved at tro, at så meget materiale bare kan forsvinde ud i den blå luft efter at være kommet i Justitsministeriets besiddelse, *uden* at der er gjort noget notat om det.

Siden jeg begyndte mit forskningsprojekt i 1997, har jeg forgæves eftersøgt dette materiale, som jeg lidt uretfærdigt døbte "*Nadlers arkiv*", idet det rettere burde hedde "*Johannsen-Köhler-Nadler-arkivet over dansk-tyske familieretlige sager*", efter de tyske, juridiske embedsmænd, der var dets ophavs-mænd. Der er ingen tvivl om, at dette arkiv fx også har omfattet en fortegnelse over alle de dansk-tyske vielser, der fandt sted for tyske myndigheder, og som *Lov-anordning om visse Ægtevielser*⁵ gav gyldighed med tilbagevirkende kraft.

Der kan have været mange motiver til at lade dette arkiv forsvinde. Uanset dette arkiv er blevet afleveret til Tyskland eller Justitsministeriet har ladet det forsvinde, så er det utilgiveligt set i forhold til lovgivningen og krigsbørnenes tarv.

Det er rigtigt, at der er "*lempe på praksis om børns adgang til aktindsigt i deres faderskabssag*", men denne praksis har været i uoverensstemmelse med retsplejeloven siden praksis opstod engang i 60'erne, da de første henvendelser fra de nu myndige krigsbørn kom.

Jeg kan ikke tro, at nogen justitsminister ønsker at forsvare en lovstridig praksis.

Selvom du føler dig afskåret fra at udtale dig om domstolens afgørelser og praksis, så kan det samme vel ikke gøre sig gældende for udtalelser om Justitsministeriets afgørelser og praksis, da Justitsministeriet ikke er en domstol ej heller besidder domstolens aura af et præsteskabs urorlighed.

5. Se Anette Warring *Tyskerpiger* Gyldendal 1994

6. Justitsministeriet den 20. november 1943, Departementschef Aage Svendsen

289

DKBF brev af 27. juli 2000.

At tyskerbørn og deres mødre er et ømtåligt emne at komme ind på, viser denne henvendelse til Civilretsdirektoratet. Brevet er skrevet den 6. juni 2000 og til Direktør i Civilretsdirektoratet, Dorrit Sylvest Nielsen, Æbeløgade 1, 2100 København Ø.

Dorrit Sylvest Nielsen, er i et telegram fra Ritzau citeret for følgende:

"Denne sag er ikke den, vi har prioriteret allerhøjest, fordi den rejser en masse tunge spørgsmål omkring det her".

Videre i brevet skriver Arne Øland, at han "ser frem til snarest til at få svar på de stillede spørgsmål. Det kan næppe forsvares at nøle længere, da ikke alene vore mødre og fædre forsvinder med eksponential hastighed, også vi selv falder væk i stigende tempo. Og en diktators strategi – Fabius "Cunctator's – harmonerer næppe med en moderne retsstats principper."

Trods dette nøler man endnu.

Danske Krigsbørns forening

Den 6. juni 2000

Direktør i Civilretsdirektoratet
Dorrit Sylvest Nielsen
Æbeløgade 1
2100 København Ø

Da jeg sidste år sendte brev til Justitsminister Frank Jensen den 9. april, tænkte jeg naivt, at ministeren sikkert ville have både format og humor til at besvare brevet den 5. maj. At ministeren ikke engang ville komme til at læse det, faldt mig ikke ind, og at der skal forløbe '5 forbandede år', før der muligvis sker noget, forekommer mig nu mere sandsynligt.

Siden mit brev til ministeren den 9. april sidste år og siden vort møde med Civilretsdirektoratet den 14. marts i år er min klare opfattelse af den stedfundne diskrimination af tusinder af danske krigsbørn ikke blevet svækket – tværtimod har fortsat beskæftigelse med historien både i Danmark og i det øvrige Europa, især i Norge, Holland og Tyskland, styrket min opfattelse.

I et telegram fra Ritzau er du blevet citeret for følgende:

"Denne sag er ikke den, vi har prioriteret allerhøjest, fordi den rejser en masse tunge spørgsmål omkring det her."

Det, jeg kunne tænke mig at vide, er, om denne sag siden hen er steget i prioritet – simpelthen fordi disse uafklarede spørgsmål til stadighed rejser en masse tunge spørgsmål for tusinder af borgere i dette land – for krigsbørnene selv og for deres børn og øvrige familie, og – viser det sig – også for familie i udlandet.

Som følge af den store imødekommenhed du og dine kollegaer udviste ved mødet den 14. marts, ser jeg frem til snarest at få svar på de stillede spørgsmål. Det kan næppe forsvares at nøle længere, da ikke alene vore mødre og fædre forsvinder med eksponentiel hastighed, også vi selv falder væk i stigende tempo. Og en diktators strategi - Fabius 'Cunctator's - harmonerer næppe med en moderne retsstats principper.

Jeg vedlægger DKBFs nye medlemsblad, hvor flere af artiklerne kan være af interesse for dig:

Dommer Levinsens tale, Side 10-15.

Ritzau og Civilretsdirektoratet, side 17-21.

Samtale med Yrsa Thane Thomsen, side 62-68 samt side 1.

Med venlig hilsen
Arne Øland

Hvad gør vi, og hvordan kommer vi videre?

Der kan efter denne opsummering ikke herske tvivl om at der er begået ulovligheder og diskrimination af tyskerbørnene og deres mødre. Der kan heller ikke herske tvivl om at vi tyskerbørn har forsøgt at komme politikere, administration og embedsmænd i tale, ligesom der heller ikke kan herske tvivl om at både politikere og embedsmænd ikke ønsker at svare på vore spørgsmål. Alene de ubesvarede henvendelser til vor Statsminister, vidner om en konfliktsky politiker, der ikke ønsker at indgå i en dialog omkring de ulovligheder og den diskrimination vi tyskerbørn og mødre gennem tiderne har været udsat for. Og vi spørger igen – hvorfor?

Nu er tyskerbørn og deres mødre ikke en gruppe der griber til udenomsparlamentariske gerninger, som vi har set andre samfundsgrupper gøre for at opnå noget. Og de opnår næsten altid noget. Det kan være opmærksomhed, økonomisk støtte, lovgivning, særbehandling, mindretalsfordele osv. Da man ikke ønsker at gå i dialog med os, er det eneste vi beder om er en undskyldning. Og med det vi har været udsat for skulle det vel ikke være så svært, og hvis det er det, venter man så bare på den sidste tyskertøs er død og den sidste tyskerunge for den sags skyld også, så har problemet jo løst sig selv.

Men, men, men, der kommer også en generation af børnebørn og oldebørn, og hvor mange slægtled agter statsmagten at komme ud i før den tager os og vort afkom alvorligt? Og hvad skal vore børn og børnebørn svare på spørgsmålet:

Lider du af arvelige sygdomme? Og hvad skulle børnene så kunne svare på det?

Eller har det demokratiske retssamfund spillet fallit? Går politikerne kun efter meningsmålingerne? Eller er det kommet dertil at man som samfundsgruppe, mindretalsgruppe, skal man gribe til yderligheder for at opnå noget, for at blive hørt? Kaste med maling, sende brevbomber, sætte ild til offentlige bygninger, kaste med sten mod ordensmagten eller beredskabet, true politikere eller brænde sig selv af? Ja mulighederne er mange, men vi nægter at tro på at vi i det danske velordnede demokratiske retssamfund er kommet så langt ud. Men så er det vi spørger: ”Hvorfor vil vor Statsminister ikke svare på vore henvendelser, og hvad skal der til for han gør det?” Det er det som forfatteren Flemming Rose kalder ”Tavshedens Tyranni”.

Vi har dog stadigvæk en tro på at blive hørt, derfor henvender vi os til det samlede Folketing med denne pamflet i håbet om og med en tro på, at vor sag bliver hørt, og vi får en dialog og en undskyldning.

Til alle I folkevalgte der sidder her.

Vil i fortsat have det på samvittigheden at tyskerbørnene og deres mødre fortsat skal leve med hævnens åg hvilende på deres skuldre?

Vil I fortsat være den behandling bekendt vi og vore mødre, har været udsat for og stadig udsættes for?

Vil I stadig kriminalisere os, fordi vi opsøger vor familie?

Hvorfor kan vi ikke få en undskyldning, når de norske tyskerbørn kan?

Hvorfor kan vi ikke få svar på vore mange spørgsmål?

Vi venter spændt på Jeres svar.

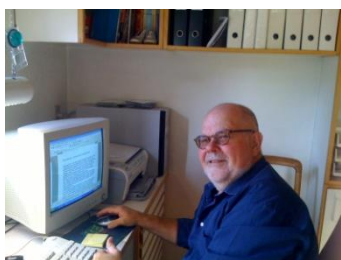
Det interessante ved de grønlandske faderløse børns sag er, at det nu er kommet frem, at en dom fra 2009 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en tysk sag har fastslået, at det er i modstrid med menneskerettighederne at nægte uægte børn arveret efter deres fader.

I Danmark har man fra 1937 til 1999 nægtet tyskerbørnene adgang til deres faderskabssager og dermed deres arveret for derefter at kriminalisere dem.

Det skal man give tyskerbørnene er undskyldning for!

Når jeg i denne pamflet skriver ”vi”, er det fordi en kreds af tyskerbørn står bag min henvendelse. Men som det gælder for de fleste tyskerbørn, er de ikke interesseret i at komme frem i rampelyset, selv om ingen selv er skyld i de har tyske fædre, men skyldfølelsen hviler tungt på dem alle.

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit
 Skipperlodden 10
 4736 Karrebæksminde
galvit@mail.dk
www.galvit.info
 55 44 15 25
 21 56 79 80

En stor tak til de medlemmer af DKBF der har leveret materiale til denne pamflet og som har gennemlæst den, og videre har bidraget med kommentarer og ideer. Uden deres hjælp havde det ikke være muligt at udgive den.

Erik O. O. Galvit

Her er jeg sammen med mine 3 nye brødre jeg fandt i Tyskland. Fra venstre er det Norbert, Friedhelm, Herbert og mig yderst til højre.

Men nu er jeg jo blevet kriminel, fordi jeg har taget kontakt med min legitime familie i Tyskland. Jeg har været civil ulydig og står til 6 måneders fængsel.

Men jeg kan jo ikke få opfyldt min lovpligtige arveret, jævnfør den tyske dom i 2009 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvis jeg ikke tager kontakt med familien. Og nu kommer det pudsige:

Ved at læse denne pamflet og du får den viden, at det er en kriminel, der har skrevet den, og du ikke foretager en anmeldelse af en kriminel handling, bliver du selv kriminel ved at dække over den. Således også med tyskertøserne, vi er alle skyldige i et eller andet, også selv om vi er uskyldige!

Anmeldelse af bogen af stadsarkivar ved Vejle stadsarkiv, Henrik Nedergaard Olsen.

Inger min mor – tyskertøs eller forbudt kærlighed
af Erik Oluf Otto Galvit. Udgivelse april 2009

BogFeature:

Erik Oluf Otto Galvit: Inger min mor – Tyskertøs eller forbudt kærlighed.
Henrik Nedergaard Olsen, Vejle Stadsarkiv:

"Bogen er først og fremmest historien om forfatterens mor, Inger, og hans egen søgen efter, og anerkendelse af en biologisk far.

Men den fortæller også et af de mørkere kapitler af nyere dansk retshistorie, ukendt af mange. Det er historien om en af verdens mest restriktive arkivlovgivninger, der ville forhindre krigsbørnene i at søge oplysninger om deres afstamning. Læs den og bliv klogere ..."

<http://www.historie-online.dk/nyt/bogfeature/ingerminmor.htm>

Se også Erik Galvits hjemmeside om bogen <http://www.galvit.info>

"Det er historien om en af verdens mest restriktive arkivlovgivninger, der ville forhindre krigsbørnene i at søge oplysninger om deres afstamning. Læs den og bliv klogere ..."

MINISTERSEKRETÆREN

København, den 8. februar 2011
5129-115

Erik Oluf Otto Galvit
galvit@mail.dk

Kære Erik Oluf Otto Galvit

På vegne af statsministeren skal jeg takke for din henvendelse af 4. januar 2011, som statsministeren har bedt mig besvare.

Som oplyst i statsministerens svar af 16. december 2010 har det berørt statsministeren meget at læse om de danske krigsbørns skæbner, ligesom statsministeren har stor forståelse for dit ønske om at afdække fortiden bedst muligt.

Din henvendelse af 4. januar 2011 opsummerer og understreger dine tidligere indlæg. Statsministeriet finder derfor ikke at kunne føje noget til statsministerens svar af 16. december 2010, der således også omfatter din seneste henvendelse.

Jeg skal beklage den sene besvarelse.

Med venlig hilsen

Tobias Elling Rehfeld
Ministersekretær

**Hr. Statsminister
Lars Løkke Rasmussen
Christiansborg
Prins Jørgens Gård 11
1218 København K.**

KUN SENDT SOM E-MAIL

Karrebæksminde den 27. februar 2011

Sag nr. 5129-115

Kære Statsminister Lars Løkke Rasmussen.

I forbindelse med ovenfor anførte sag, sendte jeg dig er anbefalet brev dateret 3. januar 2011. Da jeg ikke kan se at have modtaget svar fra dig, tillader jeg mig at rykke for et svar.

Jeg har i nævnte sag skrevet til dig mange gange, som også er nævnt i brevet af 3. januar 2011, men uden at få et brugbart svar. Jeg står uforstående hvorfor du som landets Statsminister ikke vil svare mig på mine henvendelser, men henviser til andre ministerier, hvor jeg har henvendt mig, og med en landsretsdøm og en byretsdøm i ryggen, er det kun dig der kan svare på mine henvendelser.

Jeg har også bemærket mig at du er blevet voldsomt interesseret i faderløse grønlandske børn, hvis sager nu skal undersøges. Hvorfor interesserer danske faderløse tyskerbørn dig ikke? Det er dog en vælger masse på 10 – 12.000 personer, der snart skal til folketingsvalg.

Jeg ser stadig frem til at høre til dig

Med venlig hilsen

Erik Oluf Otto Galvit

MINISTERSEKRETÆREN

København, den 1. marts 2011
5129-115

Erik Oluf Otto Galvit
galvit@mail.dk

Kære Erik Oluf Otto Galvit

På vegne af statsministeren skal jeg takke for din henvendelse af 27. februar 2011, som statsministeren har bedt mig besvare.

I det der henvises til ministeriets svar af 8. februar 2011 skal det oplyses, at Statsministeriet på den baggrund ikke foretager sig yderligere i anledning af din henvendelse.

Med venlig hilsen

Tobias Elling Rehfeld
Ministersekretær

Dette må antages at være Statsminister Lars Løkke Rasmussens sidste udtalelse.